

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

Presorted standard
U.S. Postage
PAID
Berwyn, IL
Permit No.408

Czech Mission, P.O. Box 508 576, Cicero, IL 60804

No 8 - AUGUST 2005

Česká kaple Panny Marie Hostýnské a sv. Jana Nepomuka Neumanna ve Washingtonu

V roce 1966 kardinál Beran při své historické návštěvě Spojených Států se s velkým zájmem obdivoval v národní americké svatyni Neposkvrněného početí Panny Marie ve Washingtonu, DC, nádherné slovenské kapli Panny Marie Sedmibolestné – Patronky Slovenska. Jeho průvodce, bývalý československý poslanec Eduard Fusek, tehdy technický ředitel svatyně, zarmouceně přiznal, že se snaží dopisy a osobními intervencemi o to, aby i Češi zde byli důstojně zastoupeni. Jeho více než desetileté úsilí bylo konečně korunováno úspěchem u příležitosti Eucharistického kongresu ve Filadelfii 9.srpna 1976 na Konferenci Česko – americké hierarchie, kněží a katolických pracovníků, kde bylo rozhodnuto vybudovat českou kapli Panny Marie Hostýnské, kde by byl také uctíván sv. Jan Nepomuk Neumann, jehož svatořečení se mělo uskutečnit příštího roku.

Po jeho svatořečení 19.června 1977 byla založena 16.listopadu 1977 organizace „Board of Trustees for Czech Chapel in the National Shrine“. Předsedou se stal J.Ex. Jan L. Mořkovský, S.T.D., biskup Galveston – Houston, TX, prezidentem exekutivního výboru spiso-
vatele a univerzitní profesor Msgre. Ludvík Němec, jenž se stal duší veškeré činnosti, technické vedení celého projektu bylo svěřeno architektu Odřichu Holubářovi, finanční kontrolu obstarávali plukovník Jaroslav Kašpar – Pátý se svou manželkou. Zároveň celá řada kněží, řeholních sester a laických katolických pracovníků nejen z celých Spojených Států, ale i z Kanady byla zapojena do budování. V poměrně krátké době se podařilo sehnat přc \$ 650.000 na financování celého projektu.

Hlavními dárci byli: „Greater Cleveland Committee for the Czech Chapel“ pod vedením Otce Jana Anděla s \$ 50.000, „Regional Council of Oklahoma City“ pod vedením Otce Jana Michaličky (synovce nám známého Otce Václava Michaličky O.S.B.) s \$ 30.000,

Československý Orel v Exilu pod vedením Antonína Slováčka s \$ 80.000, far-
nost sv.Václava v kanadském Torontu pod vedením p. Jana Matějovice s přispěním slovenského podnikatele p. Štěpána Romana a firmy „Baťa“ s \$ 35.000.

Volba Panny Marie Hostýnské, jako patronky České národní kaple, měla v té době hluboký historický význam. Je to snad jediné vypodobnění v mariánské ikonografii, kdy Matka Boží vystupuje nejen jako něžně milující Matka, ale také jako Vítězná ochránkyně Moravy, která nemilosrdně trestá bezpráví. Tak jako svými blesky zahнала 1241 zběsilé hordy tatarské, tak nyní nás jistě zachrání před rudými Tatary. Socha Panny Marie Hostýnské je umístěna na stěně apsidy, kde dominuje celému interiéru kaple. Nad apsidou je podobně jako nad hlavním vchodem svatohostýnské baziliky nápis: „Zůstaň Matkou lidu svému!“

Na čtyřech sloupech po stranách, které jsou pokryté červeným mramorem, jsou do bronzu odlity skupinové reliéfy českých světců a světic. Seskupení světců na jednotlivých sloupech představuje vždy jednu z tradic českých křesťanství: Svatý Cyrila a Metoděj a ctihodný arcibiskup Antonín Cyril Stojan a obraz průčelí chrámu na Velehradě znázorňují tradici cyrilometodějskou. Tradice svatovojtěšská je zobrazena sv. Vojtěchem, sv. Prokopem a ctihodnou Mladou a chrámem sv.Víta v Praze. Do tradice svatováclavské patří sv. Ludmila se svatým Václavem a sv.Anežka Česká a sv. Zdislava se symboly panovnického roku Přemyslovců. Tradice nepomucká je zobrazena skupinou kněží – zpovědníků. Jsou zde sv. Jane Nepomucký, sv.Jan Sarkandr, sv. Klement Maria Hofbauer – Dvořák. Postavy doprovází symboly zpovědního tajemství a jejich mučednictví. Zde je také umístěn relikvíř s ostatky sv. Jana Nepomuka Neumanna, které jsou zasazeny v pozlacené schránce ozdobené věncem rudých granátů.

Ve středu kaple je obětní stůl z červe-

ného mramoru podle návrhu architekta Evžena Kennedyho, který navrhoval oltáře ve všech kaplích baziliky. Oltář je ozdoben bronzovým křížem a dvěma svícny, které vymodeloval sochař Jaroslav Huba z Toronta. Oltární plachta je zdobena nádhernou výšivkou s národními motivy, kterou zhotovily františkánské řeholní sestry v Československu. Pod stropem kaple je umístěna zvláštní konstrukce, která je tvořena kompozicí skla a kovu ve tvaru obrovské monstrance. Kruhovým oknem uprostřed klenby pronikají dovnitř sluneční paprsky, které pak třpytivým světlem zalévají oltář.

Na bočních stěnách naproti oltáři jsou dvě velkolepé mozaiky, které zobrazují Pražské Jezulátko a sv. Václava. Pražské Jezulátko, jehož úcta je rozšířena po celém světě, je zasazeno do pozadí historické Prahy a k návštěvníkům promlouvá slovy: „Čím více mne uctíváte, tím více vám žehnám.“ Svatý Václav nese Svatováclavskou korunu a v ruce třímá vítězný prapor s orlicí a nad zemskými znaky Čech a Moravy je nápis: „Nedej zahynouti nám ni budoucím.“

Česká kaple byla rovněž vybudována ke cti sv. Jana Nepomuka Neumanna, rodáka z Prachatic v Čechách, který byl biskupem ve Filadelfii a byl prohlášen prvním americkým světcem. Jeho monumentální bronzová socha je umístěna ve vstupním prostoru kaple mezi dvěma zpovědnicemi a pod kaplí Nejsvětější svátosti oltární. Je to opravdu symbolické umístění světece – horlivého zpovědníka a nadšeného ctitele svátostného Ježíše, který zavedl ve Spojených Státech 48 hodinovou Adoraci Nejsvětější svátosti oltární. Světec jakoby vcházel spolu s věřícími uctít Matku Boží.

Pokračování na str. 14

Foto na titulní straně:

Česká kaple Panny Marie Hostýnské a sv. Jana Nepomuka Neumanna ve Washingtonu – poutníci z Chicaga na 20.výročí posvěcení kaple 21.června 2003

Maria nanebevzatá

Letos uplyne od vyhlášení dogmatu o nanebevzetí Panny Marie teprve 55 let, ale toto dogma jen formulovalo to, co bylo odedávna předmětem víry a úcty Božího lidu. V Jeruzalémě se tento svátek slavil již v 5. století a během dalších dvou staletí se rozšířil na Východě i na Západě. Chrámů, které jsou zasvěceny Nanebevzetí Panny Marie, je bezpočet.

Před vyhlášením dogmatu se Pius XII. ptal všech biskupů Církve, jaký názor mají jejich věřící. Žádné mariánské dogma se nás netýká tak bezprostředně jako právě toto. Dogma je klenotem preciznosti a moudrosti: *Neposkvrněná Matka Boží a vždy Panna Maria byla po skončení pozemského života vzata s tělem i duší do nebeské slávy.*

Nic se tu nepraví o okolnostech: kde, kdy, jak. Můžeme myslet na nejsladší smrt, usnutí, jak říkají naši východní bratři, po kterém následoval slavnostní vstup do světa Otce, Syna a Ducha Svatého.

Podstatné je toto: vstup těla i duše do nebeské slávy. „Tímto svátkem zpívá Církev hymnus o lidském těle,“ říká kardinál Josef Ratzinger, nynější papež Benedikt XVI. Je to tělo jako naše, které s Marií vstupuje do onoho světa, k Bohu. Ježíš, který se stal skrze Marii člověkem, slavně přijal její tělo k sobě.

O tom, jak vypadá oslavené tělo, nemáme dostatečnou představu. Víme jen, že po strašném zpuštění skrze smrt budeme mít opět novou tělesnou strukturu, která nám umožní náš vzájemný styk i styk s Bohem. Teologové diskutují, kdy k tomuto vzkříšení dojde. Pro Marii je jasné: přijala bezprostředně svůj věčný příbytek v nebi. Jak říká sv. Pavel: *Proto vzdycháme plni touhy po tom, abychom si mohli vzít na sebe ještě jako šat i svůj příbytek z nebe, a to i v tom případě, když budeme shledáni obléčení, ne svlečení... nechtěli bychom být svlečení, ale toužíme, aby tak byla smrtelná stránka pohlcena životem* (2 Kor 5,2-4).

A to je právě to, co říká dogma o nanebevzetí: všechno, co přijala při svém posledním ozáření ve slávě – své neposkvrněné početí, své božské mateřství, své panenství – to všechno „jak na nebi tak i na zemi září jako znamení jisté naděje a útěchy“ (srov. LG 68).

Jsme zrozeni pro slávu

To je také její nejkrásnější dar jako Matky. Její věčná blaženost je naší nadějí. Ona nám může říct: „Hle, k jaké blaženosti jste vykoučili. Vaše utrápené tělo bude jako moje, bude to tělo oslavené. Moje nanebevzetí vám ohlašuje vaši velikost. Boží láska skrze mne ukazuje svou lásku k vám.“ To byl také důvod, proč bylo dogma vyhlášeno 1. listopadu na svátek Všech svatých: aby byla Maria integrována plně do všeho, co se děje v nebi. Ona je první ve slávě, ale je stále součástí světa oslavených, kde i my jsme po ní očekáváni.

Musíme zemřít, ale Bůh nás nestvořil pro nemocnici ani pro pohřeb. Liturgie nikdy nemluví o Velkém pátku, aniž by připomněla Velikonoce. Ježíš je živý, Maria je živá, i my budeme věčně živi.

O tom, jak žila Maria svá poslední léta, nevíme nic. Mluvit o tom, že netrpělivě čekala, až přijde ke svému Synu, je pouhá fantazie. Maria necná netrpělivost a dává nám lekci, abychom přijímali i tento pozemský život podle Boží vůle. Jsme-li těsně spojeni s Ježíšem, může být naší plností jak na zemi tak na nebi. Tuto plnost Maria vždy prožívala, plnost jednoty s ním. Když ji uctíváme a 15. srpna patříme na její slávu, ona nám odpovídá: „I ty jsi zrozen pro tuto slávu!“ Kdy to bude, není důležité od okamžiku, kdy známe cíl: Navždy s Ježíšem!

André Sève
Medjugorje Torino 6-7/2004

LITURGICKÁ ČTENÍ

22.neděle v mezidobí - 28.srpna 2005

1. ČTENÍ - Jer 20, 7-9

Čtení z knihy proroka Jeremiáše.

Svedl jsi mě, Hospodine, a dal jsem se svést; byl jsi silnější než já a přemohl mě! Celý den jsem na posměch, všichni se mi vysmívají. Kdykoli mluvím, musím křičet, ohlašovat násili a zpuštění; Hospodinovo slovo se mi stalo pohanou a posměchem po celý den. Řekl jsem si: „Nebudu se již o něho starat, nebudu již mluvit jeho jménem.“ Tu se Hospodinovo slovo stalo v mém nitru hořícím ohněm, zavřeným v mých kostech; snažil jsem se ho snést, ale nebylo to možné.

2. ČTENÍ - Řím 12, 1-2

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Pro Boží milosrdenství vás, bratři, vybízím: přinášejte sami sebe v obět' živou, svatou a Bohu milou! To ať je vaše duchovní bohoslužba. A nepřizpůsobujte se už tomuto světu, ale změňte se a obnovte svoje smýšlení, abyste dovedli rozeznat, co je vůle Boží, co je dobré, bohubilé a dokonalé.

EVANGELIUM - Mt 16, 21-27

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš začal svým učedníkům naznačovat, že bude muset jít do Jeruzaléma, mnoho trpět od starších, velekněží a učitelů Zákona, že bude zabit a třetího dne, že bude vzkříšen. Petr si ho vzal stranou a začal mu to rozmlouvat: „Bůh uchovej, Pane! To se ti nikdy nestane!“ On se však obrátil a řekl Petrovi: „Jdi mi z očí, satane! Pohoršuješ mě, neboť nemáš na mysli věci božské, ale lidské!“ Tehdy řekl Ježíš svým učedníkům: „Kdo chce jít za mnou, zapří sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě! Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, kdo však svůj život pro mne ztratí, nalezne ho. Neboť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši? Nebo jakou dá člověk náhradu za svou duši? Syn člověka přijde ve slávě svého Otce se svými anděly a tehdy odplatí každému podle jeho jednání.“

23.neděle v mezidobí - 4.září 2005

1. ČTENÍ - Ez 33, 7-9

Čtení z knihy proroka Ezechiela.

Toto praví Hospodin: „Nuže, synu člověka, ustanovil jsem tě strážným pro Izraelův dům! Když uslyšíš slovo z mých

úst, napomeň je mým jménem. Když řeknu bezbožnému: Zemřeš! a ty mu nebudeš domlouvat, aby se odvrátil od svého chování, umře on, bezbožník, pro svou nepravost, ale jeho krev budu vymáhat z tvé ruky. Když se však budeš snažit odvrátit bezbožného od jeho chování, aby se změnil, ale on nezmění své chování, zemře pro svoji nepravost, ty však sám sebe zachrániš.“

2. ČTENÍ - Řím 13,8-10

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům

Bratři! Nebud'te nikomu nic dlužni - jen vzájemnou lásku. Neboť kdo druhého miluje, splnil zákon. Vždyť přikázání nebudeš cizoložit, nebudeš zabíjet, nebudeš krást, nebudeš žádostivý, a je-li ještě nějaké jiné přikázání, všechna jsou shrnuta v tomto: Miluj svého bližního jako sám sebe. Láska bližnímu neublíží. Naplněním zákona je tedy láska.

EVANGELIUM - Mt 18,15-20

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Když tvůj bratr zhřeší, jdi a pokárej ho mezi čtyřma očima. Dá-li si od tebe říci, svého bratra jsi získal. Nedá-li si však říci, přiber si ještě jednoho nebo dva, aby každá výpověď byla potvrzena ústy dvou nebo tří svědků. Když je však neposlechne, pověz to církvi. Jestliže však neposlechne ani církve, ať je pro tebe jako pohan nebo celník. Amen, pravím vám: Všecko, co svázete na zemi, bude svázáno na nebi, a všechno, co rozvázete na zemi, bude rozvázáno na nebi. Dále vám říkám: Jestliže se shodnou na zemi dva z vás na jakékoli věci a budou o ni prosit, dostanou ji od mého nebeského Otce. Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“

24.neděle v mezidobí - 11.září 2005

1. ČTENÍ - Sir 27, 33 - 28, 9

Čtení z knihy Sirachovcovy.

Pomsta a hněv, i to jsou ohavnosti, jen hříšný člověk je chová v srdci. Kdo se mstí, zakusí pomstu Pána, on jeho hříchy uchová v paměti. Odpusť křivdu svému bližnímu, a pak i tvé hříchy budou odpuštěny, když budeš prosit. Člověk uchovává hněv proti druhému, ale od Pána hledá uzdravení? S člověkem sobě rovným nemá slitování, ale za své hříchy prosí? Živí pomstu, ač je sám jen člověk; kdo se smiluje nad jeho hříchy? Vzpomeň na konec a přestaň nenávidět, vzpomeň na hnilobu a smrt a dbej přikázání! Vzpomeň na přikázání a přestaň nevrážet na bližního, vzpomeň na smlouvu s Nejvyšším a odpusť vinu!

2. ČTENÍ - Řím 14, 7-9

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Žádný z nás nežije sám sobě ani neumírá sám sobě. Neboť žijeme-li, žijeme pro Pána, umíráme-li, umíráme pro Pána. Ať tedy žijeme nebo umíráme, patříme Pánu. Vždyť právě proto Kristus umřel a vstal k životu, aby se stal Pánem nad mrtvými i nad živými.

EVANGELIUM - Mt 18,21-35

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Petr přistoupil k Ježíšovi a zeptal se: „Pane, kolikrát mám odpustit svému bratru, když se proti mně prohřeší? Nejvíc sedmkrát?“ Ježíš mu odpověděl: „Neříkám ti nejvíc sedmkrát, ale třeba sedmasedmdesátkrát. Nebeské království se podobá králi, který chtěl provést vyúčtování se svými služebníky. A když s vyúčtováním začal, přivedli mu jednoho dlužníka, u kterého měl deset tisíc hřiven. Protože dlužník neměl čím zaplatit, pán rozkázal ho prodat i se ženou a dětmi a se vším, co měl, a tím zaplatit. Tu mu ten služebník padl k nohám a na kolenou prosil: Měj se mnou strpení, a všechno ti zaplatím. A pán se nad tím služebníkem smíloval, propustil ho a dluh mu odpustil. Sotva však ten služebník vyšel, potkal se s jedním ze svých druhů ve službě, který mu byl dlužen sto denárů. Začal ho škrtnout a křičel: Zaplať, co jsi dlužen! Jeho druh padl před ním na kolena a prosil ho: Měj se mnou strpení, a zaplatím ti to. On však nechtěl, ale šel a dal ho zavřít do vězení, dokud dluh nezaplatí. Když jeho druhové ve službě viděli, co se stalo, velmi se zarmoutili. Šli a pověděli to všechno svému pánovi. Tu si ho pán zavolaal a řekl mu: Služebníku ničemný! Celý dluh jsem ti odpustil, protože jsi mě prosil. Neměl ses tedy i ty smilovat nad svým druhem, jako jsem se smíloval já nad tebou? A jeho pán se rozhněval a dal ho mučitelům, dokud by nezaplatil celý dluh. Tak bude jednat s vámi i můj nebeský Otec, jestliže každý svému bratru ze srdce neodpustíte.“

25. neděle v mezidobí - 18. září 2005**1. ČTENÍ - Iz 55, 6-9**

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Hleďte Hospodina, když je možné ho najít, vzývejte ho, když je blízko! Ať přestane bezbožník hřešit, zločinec ať (změní) své smýšlení; ať se obrátí k Hospodinu a on se nad ním smiluje, k našemu Bohu, který mnoho odpouští, neboť nejsou mé myšlenky myšlenky vaše ani vaše chování není podobné mému - praví Hospodin. O kolik totiž převyšují nebesa zemi, o to se liší mé chování od vašeho, mé smýšlení od smýšlení vašeho.

2. ČTENÍ - Flp 1, 20c-24, 27a

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipánům.

Bratři! Budu moci oslavit na sobě Krista, ať svým životem, ať svou smrtí. Vždyť pro mě život je Kristus a smrt ziskem. Avšak kdybych tady žil dál, mohl bych ještě s užitekem pracovat. A proto nevím, co bych měl volit. Přitahuje mě totiž obojí: mám touhu zemřít a být s Kristem - a to je věc mnohem, mnohem lepší; ale pro vás je zase nutnější, abych zůstal ještě naživu. Jen se chovejte tak, jak to odpovídá Kristovu evangeliu.

EVANGELIUM - Mt 20, 1-16a

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům toto podobenství: „Nebeské království je podobné hospodáři, který vyšel časně zrána najmout dělníky na svou vinici. Smluvil s dělníky denár na den a poslal je na vinici. Když vyšel kolem devíti hodin, viděl jiné, jak stojí nečinně na trhu. Řekl jim: 'Jděte i vy na mou vinici a dám vám, co bude spravedlivé.' A šli. Kolem dvanácti a tří hodin odpoledne vyšel znovu a udělal to zrovna tak. Vyšel kolem pěti hodin a našel jiné, jak tam stojí, a řekl jim: 'Co tu celý den nečinně stojíte?' Odpověděli mu: 'Nikdo nás nenajal.' Řekl jim: 'Jděte i vy na mou vinici!' Když nastal večer, řekl pán vinice svému správci: 'Zavolej dělníky a vyplat' jim mzdu, začni od posledních k prvním.' Přišli ti, kdo nastoupili kolem pěti odpoledne, a dostali po denáru. Když přišli první, mysleli, že dostanou víc, ale i oni dostali po denáru. Vzali ho, ale reptali proti hospodáři: 'Tady ti poslední pracovali jedinou hodinu, a dals jim zrovna tolik co nám, kteří jsme nesli tíhu dne i horko.' On však jednomu z nich odpověděl: 'Příteli, nekřivdím ti. Nesmluvil jsi se mnou denár? Vezmi si, co ti patří, a jdi. Chci však i tomuhle poslednímu dát jako tobě. Nesmím s tím, co je moje, dělat, co chceš? Anebo závidíš, že jsem dobrý?'“

ČESKÉ MŠE SVATÉ

Každou sobotu v 6.30 večer

Kostel Panny Marie Svatohorské
2414 S. 61st Ave, Cicero, IL 60804

**Každou neděli v 10.30 dopoledne
ve čtvrtek a v pátek v 7.30 večer**

Kaple Misijního domu
2340 S. 61st Ave, Cicero, IL 60804

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 31.července 2005

Politické události

České církve chtějí Husovu rehabilitaci

Představitelé několika českých církví včetně katolické se připojili k dopisu papeži Benediktu XVI., v němž žádají pokračování procesu rehabilitace Jana Husa. Nedávno zesnulý Jan Pavel II. vyjádřil v roce 1999 nad jeho smrtí lítost. Výzvu prostřednictvím svého mluvčího Petra Hájka podpořil také prezident Václav Klaus. "Husinecká výzva by měla přispět k tomu, aby ani nový papež na Jana Husa nezapomněl. Dopis vznikl na odborném semináři v Husinci (Husově rodišti), který se konal při příležitosti státního svátku. Od upálení církevního reformátora uplynulo 6.července již 590 let. V tento den se konala také bohoslužba v pražské Betlémské kapli, v níž Hus sloužil mše, a nové osvětlení ozářilo Husův pomník na Staroměstském náměstí. K Církvi československé husitské, která je třetí nejsilnější v zemi, se hlásí jak prezident Václav Klaus, který se zúčastnil bohoslužby v Husinci, tak premiér Jiří Paroubek, který promluvil v Betlémské kapli.

Češi nešli do práce ani o den dřív, kdy se slavil svátek dvou věrozvěstů Cyrila a Metoděje. Připomnělo si ho také třicet tisíc lidí na jihomoravském Velehradě. Poutní mši svatou zde sloužil pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk. Účastnili se jí mimo jiné prezident Klaus či Miroslav Kalousek, předseda KDU-ČSL. Na Velehrad se rovněž

sjeli delegáti druhého zasedání Plenárního sněmu katolické církve. Její představitelé v čele s kardinálem Vlkem se shodli na potřebě větší otevřenosti vůči společnosti. Věřící musejí být podle Vlka aktivnější. Sněm svolala Česká biskupská konference už v roce 1997. Poprvé pak zasedl před dvěma lety.

Jan Hus i Cyril s Metodějem patří mezi významné osobnosti české historie, jejichž odkaz je mezi lidmi stále živý. Dokládá to i nedávná anketa Největší Čech, kde Hus skončil sedmý, Metoděj 108. a Cyril na 112. místě. (Tento výsledek ohledně Cyrila a Metoděje, kteří patří k zakladatelům naší národní kultury je ovšem velmi zarážející – měli by stát na místech čelných. pozn. red.)

Zemřel ministr kultury Pavel Dostál

Ministr kultury Pavel Dostál (ČSSD) 24.července podlehl rakovině. Poslední dny strávil v péči lékařů brněnského onkologického ústavu. Bylo mu 62 let. "Pavel Dostál byl důkazem toho, že politika nemusí za každou cenu lidi rozdělovat. Že i když se díváme na leckteré politické věci odlišně, můžeme být v tak hezkém vztahu, jako jsme byli s Pavlem Dostálem. V tom byl, myslím, výjimkou," řekl pro idnes.cz prezident Václav Klaus. Ministrem kultury se Dostál stal v roce 1998. Zažil čtyři sociálnědemokratické premiéry a působil v této funkci až do své smrti. Byl nejdéle sloužícím ministrem od listopadu 1989 a patřil k oblíbeným po-

litikům, v posledních měsících žebříček popularity vedl. Než vstoupil do politiky, působil jako divadelní režisér, textař, filmový scénárista a publicista. Během srpnové okupace v roce 1968 se podílel na vysílání rozhlasu, o rok později vystoupil z KSČ (členem byl od roku 1962). V době normalizace pracoval v dělnických profesích, do divadla se vrátil v roce 1988. V roce 1990 byl zvolen poslancem Federálního shromáždění, od roku 1993 byl komentátorem Rudého práva / Práva. Zatím není známo, kdo se stane novým ministrem kultury. Podle koaliční dohody náleží tento post ČSSD. "Nemusí to být člen sociální demokracie, ale bude to nejspíš člověk, který bude mít k naší straně názorově blízko a bude přijatelný i pro umělecké prostředí," řekl k tomu pro idnes.cz premiér Jiří Paroubek (ČSSD). Zároveň dodal, že funkci obsadí až po vládních prázdninách, tedy v srpnu.

Premiér Paroubek chce ocenit sudetoněmecké antifašisty

Ostrý spor vyvolal návrh premiéra Jiřího Paroubka (ČSSD) ocenit sudetské Němce, kteří se aktivně postavili proti fašistickému režimu. Ten zazněl těsně před odjezdem předsedy vlády na zahraniční návštěvu Rakouska. Paroubek zatím svůj zámer nijak nespecifikoval. "Vidím gesto vůči sudetoněmeckým antifašistům jako věc slušnosti," řekl premiér v rozhovoru pro Die Presse. Konkrétní a propracovaný nástin formy odškodnění chce předseda vlády předložit v nejbližších týdnech a konzultovat ho i s ostatními zeměmi visegradské čtyřky. Proti se v rozhovoru pro MF Dnes postavil prezident Václav

Klaus. Návrh označil za neodpovědný a mimořádně nebezpečný. Vstřícných gest vůči sudetským Němcům už bylo podle něj učiněno dost. "Nechci být škodolibý, ale podobný postoj jako pan prezident, byť z jiných pozic, zaujímá sudetoněmecký landsmansaft v Rakousku," reagoval na Klausovu kritiku Paroubek a dodal, že hlava státu zřejmě jeho návrh vůbec nepochopila. "Zprvce tomu rozumím velmi dobře. Zadrhé jeho slova považuji za mimořádně drzá. Mám pocit, že už ztratil veškerý rozum," řekl Klaus pro televizi Nova. "Na takové věci nebudu reagovat. Je to pod důstojnost ústavního činitele," vzkázal prezidentovi vzápětí Paroubek. Kontroverzní problém se 14.července stal i jedním z předmětů schůzky premiéra s rakouským kancléřem Wolfgangem Schüsslem. Ten iniciativu ocenil s tím, že jde o snahu nejednat podle principu kolektivní viny. Naopak proti se postavilo Sudetoněmecké krajanské sdružení v Rakousku (SLO), které návrh označilo za "Šalomounovu taktiku relativizace zcela nemorální teze o kolektivní vině, obsažené v Benešových dekretech". Paroubkovu snahu nepodpoří předseda slovenské vlády Mikuláš Dzurinda. "Zájmem Slovenska je, abychom se více dívali do budoucnosti než do minulosti, abychom nekoketovali s nějakými myšlenkami otvírat uzavřené kapitoly – závěry druhé nebo první světové války. To se jednoduše nedá," citoval Dzurindu ihned.cz. Naproti tomu polský premiér Marek Belka našel 21.července při návštěvě Prahy pochopení pro usmiřovací gesto. Podle ihned.cz řekl, že "je odvážné a zároveň cenné

pro lidstvo, pro budoucnost našich zemí."

Pražští hasiči prověřovali povodňové zábrany

Od 22. do 24.července se v Praze uskutečnilo největší protipovodňové cvičení v historii. Akci s názvem Voda 2005 zorganizoval magistrát a přišla na dva miliony korun. "Je nutné vyzkoušet, jak fungují postavené zábrany. Celá akce by měla vypadat úplně stejně, jako kdyby velká voda opravdu Prahu ohrozila," řekl pro idnes.cz primátor Pavel Bém. Zápavy v roce 2002 napáchaly škody za 26 miliard korun. Pět stovek hasičů postavilo 2,5 km hliníkových zábran podél Vltavy za půl dne. Ty by měly město uchránit proti zvednutí hladiny až do výše 11 metrů. Akce vyžadovala rozsáhlé uzavírky v centru Prahy včetně změn v provozu městské hromadné dopravy. Se spoluprací občanů byl ale Bém spokojen: "Nemuseli jsme odtáhnout jediné auto." Cvičení testovalo protipovodňové zábrany, které by ochránily Modřany, Smíchov, Prahu 2, Malou Stranu a Staré Město. Pro další oblasti podél Vltavy se teprve budují. "Při použití zvláštního vaku by Karlín odolal zatím jen stoleté vodě. Zábrany zde budou hotové do konce září tohoto roku. Stejně jako Holešovice a Stromovka, tady bude ochrana hotova zřejmě již v srpnu," řekl pro idnes.cz náměstek primátora Jan Burgermeister.

Při teroristických útocích v Egyptě zemřel i čtyřiařicetiletý Čech

Nejméně 88 mrtvých a asi 200 zraněných si vyžádaly tři exploze, které 23. července otřásl turistickým letoviskem Sarm as-Sajch. Mezi oběťmi atentátu byl i jeden

Čech, na mimořádné tiskové konferenci to potvrdil ministr zahraničí Cyril Svoboda. Další český občan utrpěl zranění. Jde zatím o nejkrvavější útok v Egyptě proti turistickým cílům. Podle dostupných údajů jde také vůbec o první případ Čecha zabitého při teroristickém atentátu v zahraničí. ČSA okamžitě vyslaly do Egypta speciální letadlo, které do Prahy přepravilo stovku turistů, včetně jednoho lehce raněného. Podle Svobody je v oblasti na dva tisíce českých občanů. Někteří z nich se již také předčasně vrátili. V reakci na útoky teroristů v Egyptě se v Praze sešel i Ústřední krizový štáb. Rozhodl, že česká policie zvýší bezpečnostní opatření, zavede některé novinky a aktivnější budou i tajné služby. Má se také zvýšit počet policejních psů schopných odhalovat výbušniny. Podle premiéra Jiřího Paroubka České republiky bezprostřední nebezpečí útoku teroristů nehrozí, zároveň se ale taková akce nedá vyloučit.

Ze Slovenska

Slovenský Ústavní soud pozastavil ratifikaci evropské ústavy

Slovenský Ústavní soud 14. července pozastavil ratifikaci evropské ústavní smlouvy, kterou v květnu schválil parlament. Podnět k ÚS podalo třináct občanů sdružených v Iniciativě proti evropské ústavě a Konzervativním institutu. Verdikt Ústavního soudu znamená, že dokument nesmí podepsat prezident republiky Ivan Gasparovič. Ze šetření Eurobarometru přitom vyplývá, že euroústavu podporuje až 61% Slováků, 11% ji odmítá a 28% občanů se

nerozhodlo. V parlamentu proti ústavě nejvíce protestovali poslanci vládního Křesťanskodemokratického hnutí, kterým se kromě toho, že ústavu považují za omezování svrchovanosti země, nelíbilo, že úplně opomíjí křesťanství. Soudci ÚS budou posuzovat, zda Slovensko ratifikací evropské smlouvy vstupuje do státního svazku s jinými zeměmi EU, nebo zda je kvůli tomu potřeba přijmout ústavní zákon, který by měl být potvrzen ve všelidovém hlasování.

Od Nového roku skončí na Slovensku povinná vojenská služba.

Od 1. ledna 2006 skončí mladým mužům na Slovensku povinnost strávit půl roku na základním vojenském výcviku. Ve stejném roce dojde i k plné profesionalizaci armády. Povolávání nových branců však definitivně skončilo už 15. července. Na trenčinském hudebním festivalu Pohoda to oznámil ministr obrany Juraj Liška. Po úplné profesionalizaci má mít slovenská armáda 24 500 vojáků. Desetinu zaměstnanců ministerstva obrany by přitom měly tvořit ženy.

Ekonomika

Přehled hlavních ukazatelů české ekonomiky.

Statní rozpočet skončil za první pololetí překvapivě v přebytku 3,7 miliardy korun, ještě na konci května byl totiž ve schodku 27 miliard korun. Důvodem jsou rychle rostoucí příjmy státu (zlepšil se výběr daní) a nižší výdaje, uvedlo podle zprávy ČTK ministerstvo financí. Ministr Bohuslav Sobotka (ČSSD) považuje výsledek za senzační. Naposledy hospodařila česká vláda v po-

loletí s přebytkem v roce 1998. Rozpočet na letošní rok byl schválen se schodkem 83,6 miliardy korun.

Zahraněční obchod České republiky skončil v květnu přebytkem 5,98 miliardy korun, což je nejlepší květnový výsledek v historii. Český statistický úřad to oznámil 7.července.

Letošního maxima 1,8 % dosáhla v červnu inflace a podle analytiků nadále mírně poroste. Český statistický úřad zveřejnil údaje 12. července. Inflaci zvýšily (oproti květnu +0,5%) dražší telekomunikační služby, pohonné hmoty, dovolené, léky a i některé potraviny (nové brambory).

Úřady práce evidovaly v červnu 489 744 uchazečů o zaměstnání, což je o 4832 méně než v květnu. Míra nezaměstnanosti je ale stejná - 8,6 %. Regionálně se pohybuje od 2 do 20 % (okolí Prahy - Mostecko). Ministerstvo práce a sociálních věcí to oznámilo 12. července. Loni v červnu činila míra nezaměstnanosti 8,9 %.

Vláda rozhodla o nájemném, prodeji Vítkovice Steel a Severočeských dolů

Vláda 13.července schválila návrh zákona o nájemném, který předpokládá roční nárůst nájmu v průměru o 9,3% po dobu šesti let. Od roku 2012 by pak měla výši činíti určovat dohoda mezi pronajímatelem a nájemcem. Regulované nájmy by měly začít růst v říjnu 2006. V České republice se regulované nájemné vztahuje zhruba na tři čtvrtě milionu bytů, což je téměř pětina trvale obydlených objektů.

Vláda rovněž rozhodla, že stát zahájí exkluzivní jednání

se společností ČEZ o prodeji státního většinového podílu v Severočeských dolech. ČEZ by měl tak zajištěny dodávky hnědého uhlí pro elektrárny a SD odběratele do budoucna. ČEZ má na předložení nabídky 90 dnů. Ekonomové odhadují, že energetická firma nabídne za uhlí nou společnost mezi osmi až deseti miliardami korun.

Vedle Severočeských dolů rozhodla vláda i o prodeji státní hutní společnosti Vítkovice Steel. Jejím novým majitelem bude ruská skupina Evraz, která za firmu nabídla 7,05 miliardy korun. Slíbila, že další 2,5 miliardy investuje do podniku a 800 milionu do rozvoje regionu.

Kurzovní lístek

1. 8. 2005 (střed)

EUR, 1	30.075
Kanada, 1	20.220
Slovensko, 100	77.183
USA, 1	24.612

Kultura

Filmový festival v Karlových Varech oslavil čtyřicetku

Triumfem polského snímku *Můj Nikifor* skončil jubilejní ročník Mezinárodního filmového festivalu Karlovy Vary. O faktu, že se z MFF stala jedna z nejvýznamnějších domácích kulturních akcí, svědčí nejen letošní početná návštěva hereckých a režisérských hvězd, ale především 12,112 prodaných diváckých akreditací - nejvíce v historii festivalu. Příběh ze života polského naivního malíře Nikifora Krynického získal Křišťálový glóbus i cenu za režii (pro Krzysztofa Krauzeho) a také za ženský herecký výkon. Hlavního hrdinu, zdravotně postiženého analfabeta Nikifora, totiž ztvárnila pětadesátiletá

Krystyna Feldmanová. Zvláštní uznání věnovala porota vedená britským režisérem Michaellem Radfordem izraelskému snímku *Taková krásná země*. Role jednoho z hrdinů tohoto filmu, bývalého policisty ve službách gangsterů, vynesla sošku i Urimu Gavrielovi. O cenu za nejlepší mužský herecký výkon se podělil s Italem Lucou Zingarettim, jenž se představil v dramatu *Za bílého dne*. Zvláštní uznání převzal japonský režisér Sion Sono, který soutěžil s psychothrilerem o generační vzpouru *Večeře u Noriko*. Zbylých deset snímků, včetně československého *Slunečního státu*, se ceny od hlavní poroty nedočkalo. Kanadský film *Můj život s otcem* ale bodoval u diváků. Ti vtipný příběh stárnoucího bonvivana a jeho dvou synů nejprve ocenili nadšenými ovacemi a poté i diváckou cenou, o které letos poprvé rozhodovali pomocí sms zpráv. Mezi nejvíce žádané projekce patřily například filmy režiséra a oscarového scenáristy Alexandra Paynea. Autor *Bokovky* nebo *O Schmidtovi* do Varů navíc dorazil osobně a po každém promítání odpovídal na divácké dotazy. Ostatní pozvané hvězdy, z nichž Robert Redford, Liv Ullmanová, Sharon Stoneová a Jiří Krejčík obdrželi Křišťálový glóbus za mimořádný umělecký přínos světovému filmu, se fanouškům ukázaly většinou před projekcí. Smsky mohli návštěvníci festivalu letos využít také k rezervaci vstupenek. Tradiční fronty před pokladnami tím sice nezmižely, většina diváků si ovšem tuto novinku pochvalovala. "Určitě jsem díky tomu měla větší šanci dostat se na filmy, které jsem chtěla vidět," uve-

dla pro Carolinu Katka z Brna. Rekordní počet diváků zhlédl během devíti dnů 230 filmů. Několik z nich přijde na podzim i do běžné distribuce, například volné pokračování kontroverzního *Dogville* Larse Von Triera nazvané *Manderlay*, které na festivalu doprovázel herec Jeremy Davies, nebo novinka Gus Van Santa *Poslední dny*, inspirovaná osudem Kurta Cobaina. Tu ve Varech uvedl představitel hlavní role Michael Pitt. Čeští diváci se mohou těšit také na adaptaci Bukowského *Faktota*, s níž přijel Matt Dillon, nebo na film o americké fascinaci střelnými zbraněmi *Můj miláček* ráže 6,65 režiséra Thomase Vinterberga, který se v západočeských lázních také ukázal. Film *Motocyklové deníky* o cestě mladého Che Guevary napříč Latinskou Amerikou, v hlavní roli s další festivalovou hvězdou Gaelem Garciou Bernalem, zatím do českých kin koupěn nebyl.

Léto hereckých osobností potrvá do poloviny září

Dvě pražská divadla – Studio DVA a Švandovo divadlo – připravila druhý ročník přehlídky *Léto hereckých osobností*. Ta zahrnuje na sedm desítek představení a potrvá do 18. září. Mezi tituly figuruje i hra Terryho John-sona *Absolvent*, která v české premiéře přehlídku v polovině června odstartovala. Ve filmu z roku 1967 zazářil Dustin Hoffman, snímek měl sedm nominací na Oscara a získal jednoho za režii. Divadelní verze se před třemi lety objevila v Londýně a na Broadwayi. Zasluhou překladatele Pavla Dominika, producenta Michala Hrubého a režiséra Patrika Hartla se na- hořklá komedie o proměně ú-

spěšného studenta v bořítele společenských konvencí dostala v letošním roce na české jeviště. K atmosféře 60.let, kdy se příběh odehrává, se však Hartl vracet nehodlá. Proto se také rozhodl děj *Absolventa* přesunout do současnosti a použil mimo jiné i zcela novou scénickou hudbu a písničky Davida Krause.

Sport

Ondřej Sosenka zajel světový rekord v cyklistické hodinovce

Ondřej Sosenka zapsal Českou republiku do rekordních tabulek dráhové cyklistiky, když na moskevském velodromu v Krylatském vytvořil nový světový rekord v hodinovce. Devětadvacetiletý dvoumetrový cyklista urazil na cestě za rekordem 49,700 km, necelý jeden okruh mu chyběl i k překonání magické hranice 50 km. "Samozřejmě by to bylo ještě příjemnější, nicméně chybělo mi tři sta metrů, to je víc než dvacet sekund, nebylo to zas tak málo. Zůstal jsem někde na půl cesty mezi starým rekordem a hranicí padesáti kilometrů," řekl pro Carolinu. Jezdec italské stáje Aqua e Sapone - Adria Mobil svým výkonem o 259 m překonal pět let starý rekord Brita Chrise Boardmana z Manchesteru. Sosenka, který absolvoval jízdu na kole od italského výrobce Franceska Mosera, jednoho z předchůzců rekordmanů, se tak zapsal do společnosti cyklistických velikanů k Eddie Merckxovi či Migueli Indurainovi. Moskevský velodrom si český cyklista vybral záměrně hlavně proto, že měří 333 metrů, a odstředivá síla na něm je tudíž menší než na běžném 250 metrovém ovále.

Dráhoví cyklisté přivezli z ME šest medailí.

Tři stříbrné a tři bronzové medaile vybojovala pětadvacetiletá česká výprava na evropském šampionátu v dráhové cyklistice v italské Fiorenzole. V závodě do 23 let na jeden kilometr s pevným startem získal stříbro Alois Kankovský. Druhou stříbrnou získala ve stíhačském omniu Lada Kozlíková, která nestačila pouze na mnohonásobnou mistryni světa Olgu Sljussarevovou z Ruska. Poslední stříbro vybojoval ve scratchi mezi juniory Filip Hanslian. Na bronzový stupi-

nek mezi jezdci elitně vystoupili Alois Kankovský, Adam Ptáčník a Ivan Vrba v olympijském sprintu. Další třetí místo obsadili v keirinu v závodě jezdců do 23 let Adam Ptáčník a v juniorské kategorii Denis Špička. Úspěšný reprezentant Pavel Buran se rozloučil s kariérou desátým místem ve sprintérském omniu.

Češi vybojovali na ME na divoké vodě 18 medailí.

Medailovou žeň zažili na evropském šampionátu ve Francii na řece Chalaux čeští kanoisté a kajakáři. Obhajoba titulu mistryně Evropy se

mimořádně vydařila kajakářce Michale Strnadové. Ve sprintérském závodě ve sjezdu na divoké vodě suverénně zvítězila, když stříbrné Leclercové nadělila více než jeden a půl minuty. O dva dny později obhájila Strnadová potřetí za sebou i titul v klasickém sjezdu. Suverénním výkonem předčila opět domácí Leclercovou o 13 sekund. Kajakáři Tomáši Slovákovi se obhajoba nepodařila a skončil druhý. O první místo se se shodným časem podělili Francouz Eric Jolit a Němec Florian Wohlers. Medailovou sbírku doplnili

na klasickém sjezdu o stříbro loňský vítěz kajakář Mrůžek a bronz přidal ve stejné disciplíně ještě Marek. Další bronz na singlkanoi vybojoval Uncajtík. Bez medaile tak skončili pouze deblkanoisté. Dařilo se i juniorům, k šesti medailím ze sprintu přidali stejný počet cenných kovů i v klasickém sjezdu. Mezi singlkanoisty dokonce obsadili všechny stupně vítězů v pořadí Marek Rygel, Lukáš Bukna, Karel Soukeník. Další medaile přidali v kategorii C2 Macík s Macháčem a kajakářky Zástěrová a Vránová.

CZECH RADIO SCHEDULE for the Cleveland Area WERE 1300 AM

Saturdays 2.00 – 3.00 p.m.

Host: Frank Moravcik

Sundays 1.00 – 3.00 p.m.

Host: Joe Kocab

Jerry Jiráček

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM

v neděli v 9.00 am

a v úterý a ve čtvrtek v 9.30 pm

CZECH CATHOLIC UNION

**5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127**

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

**Elsie T. Malec, Secretary -Treasurer
Mary Ann Mahoney, President**

Chicago Representatives

**Loretta Moravec
1-708-484-3162**

**Dolores Jacklin
1-630-968-1292**

POČÍTAČOVÉ SLUŽBY

POTŘEBUJETE

**zrychlit nebo rozšířit svůj počítač?
zbavit se internetových reklam a virů?
připojit další počítač k Internetu?
převést video z kamery na DVD?
Nebo jen něco opravit...?**

Volejte Marka:

773 - 501 2001

pcmark773@comcast.net

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Program papežovy návštěvy Německa

Papež Benedikt XVI. navštíví XX. světový den mládeže v Kolíně nad Rýnem ve dnech 18.-21. srpna 2005. Papežův odlet z římského letiště Ciampino je plánován na čtvrtek 18.8. v 10 hodin. Přilet Benedikta XVI. do Kolína se předpokládá kolem poledne. Po uvítacím ceremoniálu odjede papež automobilem do budovy kolínského arcibiskupství. Odpoledne je plánována cesta Svatého otce lodí z přístaviště Rodenkirchenbrucke do přístaviště Rheinwiesen, kde se poprvé přivítá s účastníky Světového dne mládeže. Pak odjede lodí zpět do centra Kolína, aby zde navštívil místní katedrálu. V pátek 19.8. ráno bude Benedikt XVI. celebrat soukromou mši na kolínském arcibiskupství. Po ní následuje cesta do vily Hammerschmidt v Bonnu, kde se v 10.30 hodin sejde k formální schůzce s německým prezidentem Horstem Kohlerem. V poledne navštíví papež židovskou synagogu v Kolíně nad Rýnem. Ve 13 hodin se Svatý otec vrátí na místní arcibiskupství na oběd se skupinou mladých lidí. V 17 hodin se Benedikt XVI. sejde s bohoslovci a pak se v budově arcibiskupství zúčastní ekumenického setkání. Sobotní papežův program začne opět soukromou mši na arcibiskupství, po které se zde sejde s řadou politiků a významných osobností, mezi jinými s německým kancléřem Gerhardem Schroederem, předsedou německého parlamentu Wolfgangem Thiersem a předsedkyní CDU Angelou Merkel. Od 18 hodin se Svatý otec setká se zástupci místní muslimské komunity. Pak se autem přesune na prostranství Marienfeld, kde se připojí k probíhajícímu programu noční vigilie Světového dne mládeže. Ukončení vigilie se předpokládá ve 22.30 hodin. V neděli 21.8. bude Benedikt XVI. od 10 hodin celebrat mši na prostranství Marienfeld. Po mši se společně s mladými pomodlí Anděl Páně. Po obědě na kolínském arcibiskupství půjde papež pěšky do místního semináře, kde se sejde se členy Německé biskupské konference. Slavnostnímu rozloučení s papežem na kolínském letišti bude předcházet krátké setkání s organizátory XX. světového dne mládeže. Odlet Benedikta XVI. z Německa se předpokládá v 19.15 hodin. a o dvě hodiny později papežský speciál přistane v Římě.

Krátký katechismus je v Itálii letním bestsellerem

205stránkové "kompendium" s mnoha obrazy uvádí katolické učení víry v 598 otázkách a odpovědích. Podává informace o vyznání víry, svátostech a křesťanském životě na základě desatera přikázání a křesťanské modlitby. Díla, jehož autorem je pracovní skupina vedená tehdejší kardinálem Josephem Ratzingerem, se od konce června prodalo 410 tisíc výtisků, uvedl římský deník "La Repubblica". Podle Vita Fracchiolly, vedoucího nakladatelství "Edizioni San Paolo", které vydalo krátký katechismus společně s "Libreria Editrice Vaticana", je dílo letním bestsellerem. Vynikající údaje o prodeji knihy ukazují podle Fracchiolly, že zejména laici chtějí porozumět učení církve. Čtvrtina výtisků byla prodána v supermarketech, prodejních centrech, na letištích a v silničních motorestech.

Beduíni objevili nový díl svitků od Mrtvého moře

Pouhých sedm centimetrů dlouhý je text pergamenu, který izraelský časopis "Judit Achronot" označil za světovou senzaci. Na malém kousku jelení kůže lze rozpoznat 36 řádků biblické knihy Levitikus. Hebrejská písmena napsaná inkoustem před dvěma tisíci let patří ke slavným svitkům od Mrtvého moře, které byly objeveny v roce 1948 v jeskyních bývalého sídliště Kumrán. Jsou částí obsáhlé knihovny židovských spisů z doby Ježíšovy. Od roku 1948 byly v této lokalitě nacházeny další texty, v nedávné době beduínské kmeny objevily výše zmíněný svitek. Celkem 14 nalezených svitků lze vesměs připsat uprchlíkům tzv. povstání Bar Kochby v roce 135. Poslední nalezený text je již 15. v pořadí. Povstalci se tehdy ukryli v jeskyních u Mrtvého moře než byli zajati Římany nebo v jeskyních zemřeli, což dokazují nálezy kosterních pozůstatků.

Děti z Ukrajiny se poprvé setkají s adoptivními rodiči

Osm dětí z Dětského domova Královny pokoje ve Velkém Berezem bude pobývat od 30.7. do 6.8. na jižní Moravě. Pobyt dětí z Ukrajiny organizuje Oblastní charita Znojmo, která chod dětského domova finančně podporuje a zároveň organizuje sponzorství formou projektu "Adopce na dálku". Letní návštěva je pro děti nejen příležitostí k získání nových zážitků, ale i možností k setkání se svými "adoptivními rodiči" - lidmi, kteří každoročně přispívají na jejich základní životní potřeby. Děti s tříčlenným doprovodem budou ubytovány ve Znojmě - Hradišti, v budově Domova pro matky v tísni a Denního stacionáře sv. Damiána. V neděli 31.7. je zde čeká zábavné odpoledne se soutěžemi a opékáním špekáčků, na které jsou pozváni i adoptivní rodiče. Další program: prohlídka Znojma, projížďka turistickým vláčkem, výlet do Blanska k propasti Macocha, jízda na koni v Hnanicích, návštěva koupaliště, výlet na Vranov, jízda na motokárách v Brně, návštěva letiště v Brně, atd. Doprava, ubytování a strava ukrajinských dětí jsou hrazeny z letošní Tříkrálové sbírky, na program se finančně podílejí také adoptivní rodiče. Bližší informace: Jana Částková, asistentka pro fundraising a propagaci, Oblastní charita Znojmo, Dolní Česká 1, 669 02 Znojmo; tel/fax: +420/515 220 768; mobil: +420/731 454 778; <mailto:jana.castkova@caritas.cz>.

Modlitba za obdržení milosti na přímlovu Božího služebníka papeže Jana Pavla II.

Ó Nejsvětější Trojice, děkujeme ti, že jsi církvi darovala papeže Jana Pavla II. a dala v něm zazářit něžnosti svého otcovství, slávy Kristova kříže a nádheře Ducha lásky. On nám svou bezmeznou důvěrou v tvé nekonečné-milosrdenství a v mateřskou přímlovu Panny Marie zosobnil obraz Ježíše, Dobrého pastýře a ukázal nám tak svatost jako vysokou míru řádného křesťanského života, jako cestu k dosažení věčného společenství s tebou. Podle své vůle nám na jeho přímlovu uděl milost, o kterou prosíme, v naději, že bude brzy přiřazen k zástupu tvých svatých. Amen.

S církevním schválením kardinál Camillo Ruini Podle ČBK

V místech kde končila II. světová válka vztyčen kříž

Velké Němčice nezapomínají

Na paměť 60. výročí konce II. světové války postavili občané a věřící ve Velkých Němčicích (25 kilometrů jihovýchodně od Brna) památný kříž padlým vojákům a obětem této kruté války. Slavnostně byl posvěcen v neděli 15. května 2005. Památník stojí před obcí v místech odkud nastupovala ruská vojska k útoku na vesnici. Velké Němčice byly německým velením prohlášeny za pevnost před Brnem. Podle toho také probíhaly boje. V obci bylo 180 domů vypáleno a zbylé domy byly poškozeny. V bojích padlo 280 ruských vojáků. Na německé straně nejsou ztráty známy. Jistě byly také velké.

Návrh k postavení kříže přišel od místního kameníka Petra Franka, který také kříž nabídl a s pomocí občanů postavil. O úřední vyřízení – stavební povolení se postaral kronikář obce pan František Válka. To vše pod patronací farního a obecního úřadu. Kříž nese stopy poškození střelami z přímých bojů. Je na něm nápis: „Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele.“ Jan 15, 13 Kříž – památník byl posvěcen místním farářem P. Petrem Havlátem za velké účasti občanů. K památníku byl položen věnec se stuhou v národních barvách a čestnou stráž drželi členové místního sboru hasičů.

*Farní úřad Velké Němčice
a František Válka*

P.S.

Zatímco komunistický režim v dlouhých desetiletích totality kříže bořil. Dnes se opět ve staré vlasti kříže stavějí. Kéž tento nástroj Kristovy oběti vytváří spojnicu nebe se zemí a stává se pro lidi mostem vedoucím ke spáse. – pozn. red.

Prázdninový tábor dětí z České školy kardinála Berana opět úspěšný

Po roční přestávce Česká katolická misie v Chicagu ve spolupráci s Jednotou Československého Orla v exilu, uspořádala pro děti z České sobotní školy kardinála Berana v druhém červencovém týdnu tradiční prázdninový tábor. Zázemí pro celou akci, jako v letech předchozích, poskytli zcela nezištně starosta Chicagského Orla pan Cyril Příkazský se svou manželkou Blankou na své chatě v Union Pier v Michigan v kouzelném prostředí plném zeleně na břehu Michiganského jezera. Za jejich obětavou službu jim patří upřímný dík, stejně jako manželům PhDr. Vladimíru a Renatě Slívovým, kteří se postarali o další organizační záležitosti pobytu. Programovou náplň připravil Otec Dušan Hladík, který po celou dobu s dětmi na táboře pobýval. Hlavním duchovním tématem byla EUCHARISTIE. V roce, který Svätý otec Jan Pavel II. vyhlásil jako rok eucharistie jsme se zaměřili na hlubší poznání a prožívání této svátosti. Každý den jsme začínali mší svatou, při které děti zpívaly a hrály duchovní písně. Promluvy jednotlivých dnů byly zaměřeny na ustanovení a význam eucharistie a na výklad mše svaté. S radostí jsme též přivítali, když se k našim bohoslužbám připojili i místní krajané, kteří do našeho tábora přicházeli. Duchovní program pokračoval každého dne i večer společnou modlitbou svatého růžence a besedami o víře. Den jsme obvykle uzavírali zpěvem našich krásných národních písní. Nezapomenutelný byl též večer u manželů Vyskočilových, kteří jako majitelé známé restaurace v New Buffalo, se vyznamenali s výborným pohoštěním. Na táboře nechyběl ani rekreační program u vody a v přírodě a také návštěva borůvkové farmy. Táborové soutěže vyvrcholily tentokrát závody družstva dospělých a družstva dětí, kdy obě skupiny měly poskládat správně pořadí mše svaté, rozdělené asi na 35 jednotlivých úseků, které byly různě promíchány. Bez chyby se to však nepodařilo složit ani jednomu. Z tábora jsme se vrátili povzbuzeni, poučení a osvěženi opět do svých domovů. Díky Bohu a všem zúčastněným za tyto krásné prázdninové dny.

Fr. Dušan Hladík

Táborová mše svatá vrcholí přijímáním Těla Kristova

Potřebuji tvoji lásku...

Natálie Tułasiewicz (1906–1945)

Mezi 108 blahoslavenými polskými mučedníky, obětmi hitlerovského režimu, je také Natálie Tułasiewicz, 39letá učitelka a konspirátorka. Je to neobyčejná osobnost, která si zasluhuje chválu nejen pro svou smrt za víru a za vlast, ale stejně tak za význam svého krátkého, ale duchovně bohatého života, takže může být vzorem a inspirací pro současné křesťany ve světě. U Natálie se dlouho před 2. vatikánským koncillem projevovala idea pocházející od Ducha Svatého o apoštolátu laiků.

Do tance i do růžence

Natálie Tułasiewicz se narodila 9. dubna 1906 v Řešově v početné rodině berního úředníka. Svěho otce charakterizovala slovy: *Skutečný Tułas do tance i do růžence*. V roce 1912 se rodina přestěhovala do Slezska a po dvou letech se usadila v Krakově. Nakonec skončila v Poznani, kde zůstala až do roku 1939. Natálie maturovala na gymnáziu sester voršilek v roce 1926 a začala studium na poznaňské univerzitě. Zajímalo ji všechno: filozofie, estetika, psychologie, muzikologie. Byla činná v kroužku polonistů a v mariánské družině.

Jako šestnáctiletá postavila Boha na první místo svého života a toužila všechny oblasti svých zájmů prožívat spolu s ním. Měla radost ze života, psala verše, všude ji bylo plno. V době studia se seznámila a zasnoubila s jedním ateistou, který sympatizoval s komunismem, člověkem s velmi obtížným charakterem. Jejich známost trvá osm let, a byla to léta těžkých problémů. Natálie se

snažila přivést Jana k Bohu, aby se mohl k němu přiblížit. Nekonečné diskuse a setkání nakonec prokázaly, že je to marná námaha a že Bůh tomuto svazku nepřeje.

Na přelomu roku 1928/29 se projevil počínající tuberkulóza a Natálie odjíždí na dovolenou do Rabky, kde podle možnosti vyučovala na gymnáziu nazaretských sester přírodopis a zeměpis. Když se její zdravotní stav zlepšil, vrátila se ke studiu a obhájila magisterskou práci *Mickiewicz a hudba*, kterou psala pod vedením prof. Romana Pollaka, který práci pokládal za tak vynikající, že její část uveřejnil v časopise *Ruch Literacki*. Po skončení studia vyučovala nejdříve na základní škole a po složení státní zkoušky na soukromém gymnáziu sester voršilek v Poznani. V roce 1934 se rozešla se svým snoubencem a začíná chápat, že Bůh má s ní jiné plány.

Chci nést Krista, který si vybral mé srdce za svůj přibyték, chci ho nést všem lidem, které potkám na ulici, v tramvaji, v obchodě, v restauraci, v kině, divadle, všude! Láka ji řeholní život. Protože měla každodenní styk se spiritualitou voršilek, vyučovala na jejich škole a měla kontakty i s voršilkami v Pniewachu, měla možnost uvažovat o svém místě v této formě zasvěceného života, ale nenacházela se v něm.

Učitelka tělem i duší

Vrhla se do učitelské práce, jejíž úkoly a realie však hodnotila velice střídavě. Být polonistkou, to „vyčerpává do morku kostí“, opravování sešitů je „hřebík do rakve“. *Nesnáším, když se o literárních dílech hovoří ve škole stereotypně: ohlupující chvála – sama jsem provokovala žáky k ostré kritice*. Jedna z jejích žaček si ji zapamatovala takto: *Byla nevysoká, jakoby drobná a křehká. Vyznačovala se mezi ostatními učitelkami velkým smyslem pro spravedlnost*. Podle jedné z kolegyň vnašela do sborovny mnoho humoru, ale dalo se s ní počítat i ve vážných věcech.

Natálie si učitelského povolání velice vážila. Účastnila se s velkým zápletem práce ve Sdružení učitelů středních a vysokých škol. Pořádala přednášky, zvyšovala svou kvalifikaci. Z podnětu profesora Pollaka začala s doktorskou prací o Karlu Hubertovi Rostworowském. Uskutecnila cestu do Norska a do Itálie. V Římě se účastnila svatořečení sv. Ondřeje Boboly.

Pomaloučku začíná chápat, že jen Bůh může vyplnit její život: *Kristus z barvotisků, ten s očima vždy obrácenými k zemi, ten by byl pro nás výhodný. Ale On, vtělené Milosrden-*

ství, nemá slitování s pohodlností a leností ducha, napsala ve svých poznámkách. A o několik týdnů později: Učím se radosti postavit se na zavolání do Božích řad. Každý z nás je článkem řetězu příčin a účinků, které sahají až do věčnosti.

Potřebuji tvoji lásku...

1. září 1939 vypukla 2. světová válka. 10. listopadu byli vysídleni z Poznaň do dočasného tábora a po třech týdnech vyvezeni v dobytých vagónech do Ostrova Święto-krzyského a tam ponechání osudu. Natálie to chápe jako výzvu *opustit všechno a jít s Tebou na Kalvárii*. Protože v Ostrově se devíticenná rodina neměla jak udržet, Natálie s vrozenou podnikavostí se vydala do Krakova hledat místo k bydlení i obživu. Počátkem roku 1940 se jí podařilo všechny převézt do Krakova. Vydrží rodinu vyučováním v tajných kurzech a poskytováním soukromých hodin v různých místech v okolí Krakova.

V červenci 1940 zemřel její otec. Z jejich poznámek je zřejmé, že se snaží ve všech tragických událostech vidět vůli Boží a snaží se s ní sjednotit. *Můj nejdražší Přítel mi řekl: „Nepobuňuj se ani nezlořeč. Potřebuji právě tvoji lásku. Dnes (...) potřebuji tvoji lásku více než kdykoliv jindy. Modli se především za nepřátele, protože taková modlitba je láskou nejvyšší zkoušky.“*

Léta a život za německé okupace vyplňuje prací a současně modlitbou a úvahami nad svou životní dráhou, kam ji Bůh touží postavit. Rychle duchovně dozrává. Ví pevně, že jedinou její láskou je Kristus. Chce ho přinášet lidem, ale novým způsobem: *Nikoliv negativní askese, nikoliv odnášení Krista z pohanského prostředí do zátiší srdce, ale naopak, odnášení Krista ze zátiší svého srdce do prostředí, kde jsou lidé od něho odvráceni*. Ve stejném duchu vymezuje svůj osobní styl svatosti: *Mým úkolem je vést v životě, v jeho konfliktech, v jeho rozmanitosti. (...) Neodděluji šedý život od ideálů, ke kterým směřuji. Všechno – práci, výuku, spánek, jídlo – všechno zasazuji do svého programu zdokonalování. (...) Trápí mě v životě dvojitý hlad. Hlad po svatosti a po krásnu. Ve skutečnosti je to jedno a totéž. (...) Opravdová svatost v renesančních dimenzích, to je to, co mě vnitřně absorbuje.*

Povolání uprostřed světa

Tak Natálie přečetla vůli Boží. Vidi své povolání stále konkrétněji jako zcela zvláštní cestu, cestu v celibátu, v apoštolátu, věrnosti pravdě, prohlubování znalostí a kontemplace, aby rozpoznala pravdu události a stále lépe rozpoznávala svět v Božím světle. *Vnitřní hlas mi říká, abych šla vlastní cestou, cestou, kterou mi vytýčil Kristus.*

(...) *Modlím se z celého srdce, abych dělala jen to, co chce Bůh.* Její cesta vede od lásky snoubenecké k lásce ke všem lidem v Bohu. Slyší hlas: *Žij tak, jako by od tvého života závisel osud světa.*

Odhalení tohoto povolání ji naplňuje jistotou, že žije také ve shodě sama se sebou. *V samotě, v úplné svobodě nacházím smysl svého života mimo manželství a mateřství. Jdu touto cestou a plním Boží vůli tak, jak se mi jeví v každodenní rozmanitosti.* (...) *Žádné osobní ambice, žádný patos. Jedině prostota je ten druh patosu, který nevyvolává smích. Je to patos pravdy.* (...) *Stále cítím stesk po prohlubování víry poctivým studiem až do konce života. Přece rozum nás činí stvořenými k Božímu obrazu a podobnosti. (...) Stojí přede mnou tak úchvatná budoucnost, která vyrostla z pravdy mého nitra. S Boží pomocí mohu překročit sama sebe.*

Chce všechen svůj talent, své síly a energii zasvětit Bohu, apoštolátu, učitelské práci, druhým lidem. Z touhy uplatnit se jako umělec píše *Současné žalmy*. Jak dokládá její korespondence s prof. Pollakem, měli společné plány, jak budou vyučovat po válce na poznaňské univerzitě. Pomýšleli na organizaci polonistických studií, které by dávaly nejen rozsáhlé kritické znalosti o literatuře, ale poukazyvaly by také na celou polskou kulturu. Profesor viděl v Natálii svou budoucí asistentku. Pro tuto roli ji předurčovala její všestranná zainteresovanost.

Tajné poslání

O konspirační činnosti Natálie její rodina nic nevěděla. V jejich poznámkách je o tomto tématu jen hluboké ticho. Každý den se setkávala s nebezpečím, že bude zadržena, vyvezena na nucené práce, že ji přistihnou při tajném vyučování.

Organizace „Západ“, kterou uvedla v život londýnská vláda, měla za cíl pomáhat Polákům vyvezeným na nucené práce do Německa. „Ta pomoc měla spočívat ve vysílání větších skupin polských dobrovolníků, kteří by byli schopni působit mezi ubohými lidmi ztracenými v pracovních táborech, povznášeli je na duchu, upevňovali jejich mravní, náboženské a vlastenecké postoje a konečně po skončení války je přivedli zpět do jejich vlasti.“ Vyhledáváním a nábořem těchto dobrovolníků se zabývali dva kněží, kteří Natálii znali: prelát Ferdinand Machay a P. Kazimír Światliński. Uznali ji za povolanou pro tuto misi. V červenci 1943 se účastní školení dobrovolníků ve Varšavě. Před odjezdem do Německa odvedla svoji matku k příbuzným do Varšavy, aby ji nenechala bez péče v Krakově. V srpnu se připojuje k transportu nucených dělníků a je transportována do Hannoveru. V posledních poz-

námkách na polském území napsala: *Mám odvahu být svatá. (...) Jedině svatost je nejplnější láskou, proto nejen chci, ale musím být svatou, novodobou svatou, teocentrickou humanistkou! (...) Co Ti mám, Pane, říci v hodinu svého povolání? Znáš mě, protože se k Tobě modlím celým svým životem. Víím, že modlitba mého mlčení a naslouchání Tvému hlasu je pro Tebe tou nejkrásnější modlitbou. Miluji Tě nade všechno, že chci ke mně promlouvat. Ale i když se přede mnou skrýváš, utajuješ, mlčíš, miluji Tě stokrát více. Víím, že mě pokládáš za hlídku v Getsemanech, za toho, kdo nespí, když Ty bdíš, za toho, kdo umí být s Tebou. Moje Lásko! Jsem zde! Jdu!*

Krátko před odjezdem jí dal známý kněz maličký obrázek Ježíši, *důvěřuji Ti.*

Z Německa často psala rodině a přátelům. Z těchto šťastně zachovaných dopisů je možno částečně rekonstruovat obraz o jejím poslání. Byla kvalifikována jako manuální dělnice a poslána do továrny Günther-Wagner „Pelican“. Bydlela u továrny v baráci pro ženy různých národností, ale v jejím baráku byly jen Polky. Dostala se na pokoj s šesti lůžky, kolem ní byla samá mladá děvčata kolem dvaceti let. Mezi 300 Polkami pracujícími v „Pelikáně“ převažovaly dělnice bez vzdělání, byly k sobě solidární, měly dobré srdce, ale nejedna z nich byla morálně ztracena. Natálie tedy měla krásné pole pro oblíbenou učitelskou a apoštolskou práci. *Po hodinách práce (na tři směny) se o nás nikdo nestará,* napsala v jednom dopisu. Nocí, a někdy i dni, zpestřovala bombardování. Během pobytu v krytu organizuje společnou modlitbu, aby ubytovna zůstala neporušena. Když šla městem, viděla stále širší oblast zničení a lidského neštěstí.

Apoštolík

Natálie rychle získala sympatie a autoritu ve svém prostředí, a to nejen mezi Poláky. Uměla zorganizovat společnou modlitbu každý den v jiném baráku. Pak přišel čas na katecheze, vyprávění, hlasitou četbu z polské literatury. Na oltářičku v jejím pokoji stál obrázek Ježíši, *důvěřuji Ti.* Obyvatelky jejího pokoje právě před ním poklekaly ke společné modlitbě. Postupně vytvořila malý sbor, zpívaly koledy, připravila autorsky představení *Hannoverské jesličky*, v postní době pořádala rekolekce. Do konce roku 1943 uskutečnila 60 katechezí, podněcovala k modlitbě, zakládala živý růženec, pomáhala v zajišťování svátosti, povzbuzovala na duchu, přiváděla k obrácení. Působila i u lidí jiných národností. Nazvali ji „apoštolík“.

Dobře se rozvíjející evangelizační práce byla náhle přerušena. Neopatrnost kurýra z Polska způsobila, že byla Natálie odhalena

a 29. dubna 1944 zatčena gestapem. Byla vyslýchána v Hannoveru, pak v Berlíně, Kolíně a Brauweileru, kde byla mučena. Nikoho neprozradila. Na podzim byla umístěna v táboře v Ravensbrücku. Věznění a podmínky koncentračního tábora zcela podlomily její zdraví, ale ona se zcela odevzdala do Boží vůle. Čerpá sílu z duchovního svatého přijímání, kterého si vždy velice vážila. V táboře plní řadu úkolů. Pracuje fyzicky, evangelizuje, vyučuje, zvláště se stará o děvčata z varšavského povstání, která byla často po dnech boje zcela zlomená.

Uplynulo několik měsíců v těžkých tábořových podmínkách. Na začátku roku 1945 je vážně nemocná. Vrátily se souchotiny a rychle postupují, rychleji než spojenecká vojska. Už jednou byla vzhledem ke zdravotnímu stavu poslána do plynové komory. Zachránila ji „lágrová policie“, a tak se vrací na revír. Na Květnou neděli organizuje společnou modlitbu vězňů různých národností.

Na Velký pátek 30. března nařídí velitel tábora provést velkou selekci a ponechat na živu jen ty, kteří budou schopni evakuace před blížící se frontou. I když kolegyně podporují nemocnou, jak mohou, je vytažena z řady a poslána do plynové komory. Příští den osvobodila tábor americká armáda.

Život Natálie Tułasiewiczové napsala Boží ruka, aby dala příklad, jak mnoho může vykonat prostřednictvím člověka, který se beze zbytku odevzdá Bohu, člověka prostého, laika, zamilovaného v Bohu, ve své práci a v bližních. Žofie, jedna ze sester blahoslavené, uchovala čtyři sešity jejích poznámek, rukopisy, korespondenci, památky a vzpomínky přátel z různých období jejího života. Díky tomu máme dnes k dispozici rozsáhlý materiál a můžeme ukázat spiritualitu Natálie v celém jejím bohatství. První část vyšla knižně pod titulem *Proti barbarství* v nakladatelství „M“ v Krakově r. 2003.

Natálie Tułasiewicz ukázala vzor člověka žijícího ve světě, který si zvolil cestu evangelických rad, aby se z celého srdce oddal službě Bohu a bližním, hlásal evangelium svým příkladem, učitelskou prací, slovem, krásou, nadšením pro Boží věc. Je to strhující příklad.

Neodděluji modlitbu od života, aby každodennost byla vroucí modlitbou – napsala. Viděla též potřebu hlásat světu evangelium: *Je třeba obnovit řád života.* Část jejího života probíhala v extrémních podmínkách. Nikdy nepodlehla pokušení nenávidět kohokoliv, ani své vrahy. Naše doba je extrémní jiným způsobem a o plody nenávisti není nouze. Ohrožuje nás jiný druh barbarství. Kéž by blahoslavená učitelka udělila nám všem svoji horlivost ve vzdělávání a obraně lidství těch, kteří se na nás s nadějí dívají.

Terezie Tyszkiewicz, Milujcie się 2/2005

Česká kaple Panny Marie Hostýnské a sv. Jana Nepomuka Neumanna

Pokračování ze str. 2

Jeho oči jsou s láskou zacíleny na Hostýnskou Madonu, jeho levá ruka pevně tiskne biskupskou berlu a pravá ruka naznačuje odevzdané gesto směrem k Hostýnské Matce. Z celého postroje jasně vyznačuje harmonie duchovního sepjetí.

Česká národní kaple spolu s kaplí Nejsvětější svátosti jsou největšími mezi 57 kaplemi baziliky. Vstup do České kaple je tvořen mohutnou skleněnou branou, jejíž vitráže znázorňují epizody ze života sv. Jana Nepomuka Neumanna, jeho působení mezi přistěhovalci, jeho péči o děti, pro které zakládal školy, ale především jeho lásku a oddanost k Nejsvětější svátosti oltářní, jejíž adorace vyplňuje více než polovinu celé plochy.

U vchodu do kaple je ve zdi zasazena mramorová deska, do níž jsou vloženy tři schránky, které obsahují hlínu ze sv. Hostýna, z Prachatic, rodiště sv. Jana Nepomuka Neumanna a od základů chrámu sv. Víta v Praze, nabranou v místě pod kaplí sv. Václava. Schránky s hlínou z těchto posvátných míst posvětil J. Em. František kardinál Tomášek a z Československa byly přivezeny paní Margaretou Holubářovou, manželkou pana Oldřicha Holubáře, který se významnou měrou zasloužil o realizaci celého projektu kaple. Na desce jsou vytesána slova: „The first stone for the Czech National Chapel of Our Lady of Hostyn in honor of St. John Nepomucene Neumann was blessed by the Holy Father John Paul II. on the occasion of his visit at the Shrine of the Immaculate Conception.“

Triduum, ve kterém proběhla slavnost svěcení České kaple se zapsalo zlatými písmeny do historie českých katolíků v Americe. V pátek 24.června 1983 biskup Jan L. Mořkovský zahájil v 10 hodin dopoledne zasedání v Domě zástupců ve Washingtonu modlitbou. Odpoledne od 1 do 3 hodin byly uspořádány v hotelu Hilton pastorální konference a po ní setkání se zástupci tisku. V 5 hodin se slavila vigilie, při které kardinál Jan Krol uložil v České kapli ostatky sv. Jana Nepomuka Neumanna. Sobota 25.července byla prohlášena za „Czechoslovak Day“ ve Washingtonu, DC, ve Filadelfii a Niagara Falls, NY. V 11.hodin při pontifikální mši svaté arcibiskup Washingtonu James Hickey

v České kapli posvětil oltář. Spolu s ním koncelebrovali arcibiskup Daniel Kučera a biskupové Jan Mořkovský, Jaroslav Škarvada a Alfred E. Novák ze San Paolo, Brazílie. V 6 hodin večer se konal slavnostní banket k počtě J. Em. Františka kardinála Tomáška, jemuž nebylo dovoleno komunistickými úřady na slavnost přijet. Prezidenta Ronalda Reagana na banketu zastupovala velvyslankyně u Spojených Národů Mrs. Jean Kirkpatrick. V neděli 26.června slavnost vyvrcholila pontifikální mší svatou v hlavní lodi Mariánské svatyně slouženou biskupem Janem Mořkovským, při které pronesl vzletné české kázání biskup Jaroslav Škarvada a anglické biskup Alfred Novák ze San Paolo. V bazilice bylo přítomno přes 6.000 věřících, jejichž nadšený zpěv v českém jazyce byl doplňován chrámovým sborem „Cecilia“. Velkolepá liturgie byla ozdobena pestrobarevným dekorem nepřehledné řady národních krojů, které vytvářely strhující obraz jednotlivých folklorních skupin, které byly seřazeny v presbytáři za obětním stolem. Na 400 věřících, kteří přijeli ze všech koutů Spojených Států a Kanady, zde představilo originální kroje snad všech krajů naší rodné země. Nescházeli ani Kolumbovi Rytíři a početná skupina Československého Orla v exilu v orelských uniformách.

Odpoledne ne 2 hodiny se rozvinula v areálu Katolické univerzity národopisná slavnost, která předčila všechna očekávání. V programu vystoupilo 15 různých tanečních skupin z českých a moravských středisek z Chicaga, Clevelandu, New Yorku, Texasu, Connecticutu, Endicottu, Chatamu, Toronta a dokonce i vynikající slovenská skupina „Limborá“. Plzeňská kapela z New Yorku a „Micro Moravia Band“ bratří Komínků z Toronta obohatili celé odpoledne krásnými českými melodiemi. Těžko jsme se loučili za soumraku s nezapomenutelnými zážitky posledních tří dnů, kdy se nás sešlo téměř 9.000 ze všech koutů Spojených Států a Kanady, kdy jsme se setkali po letech s tolika starými přáteli a navázali nová přátelství. Mezi účastníky byli: 1 kardinál, 3 arcibiskupové, 5 biskupů, 1 opat a 65 kněží.

Před dvěma lety česká národní kaple oslavila 20 let svého trvání za početné účasti našich krajanů. Též z Chicaga byl

Socha sv. Jana Nepomuka Neumanna

na tuto slavnost vypraven celý autobus věřících. České bohoslužby se zde konají několikrát do roka, obvykle v okruhu velkých církevních svátků. Duchovní službu zde koná Otec Antonín Kocurek z New Yorku a o kapli s velkou obětavostí pečují Col. Al Brož (USAF Ret.) a Dr. George J. Švejda, Ph.D. Naše národní kaple má svůj zvláštní význam i pro celou baziliku, neboť zde slouží jako zповědň kaple, kam přicházejí mnozí návštěvníci, aby přijali svátost smíření. Se všemi našimi krajany a poutníky na toto posvátné místo prosme:

**Panno Maria Hostýnská,
zůstaň Matkou lidu svého,
ochraň jej od všeho zlého –
a Boží láska – nechť
do českých srdcí zavane,
nám vypros, Jane Neumann!**

Připravil Karel J. Chrobák

66. MORAVSKÝ DEN

TÚFARANKA
ze Šakvic

Hraje: Tufaranka (Dechová kapela z Jižní Moravy z České Republiky)
Sponzoruje Ústředna Moravských Spolků

Neděle 25.září 2005

- ❖ **Mše Svatá – 10:00 ráno**
- ❖ **Program – 2:00 odpoledne**
- ❖ **Taneční Zábava po Programu**

UNION HALL #150
6200 WEST JOLIET ROAD,
COUNTRYSIDE, ILLINOIS, USA

TANEČNÍ ZÁBAVA S UVÍTÁNÍM HOSTŮ SE KONÁ V SOBOTU,
24.ZÁŘÍ 2005 V 8:00 VEČER V UNION HALL #150
6200 WEST JOLIET ROAD, COUNTRYSIDE, ILLINOIS
PRO BLIŽŠÍ INFORMACE, VOLEJTE (708) 562-2307

NEBO

Můžete nás najít na: <http://unitedmoraviansocieties.org/>

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050

(773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

Robert Vlach

Právní služby

1. dopravní přestupky včetně
2. jízdy v opilství
3. suspenze a revokace řidičského průkazu
4. bankroty
5. kup a prodej nemovitosti
6. rodinné záležitosti, pozůstalosti
7. emigrační záležitosti
8. trestní právo

Mluvíme česky

6904 W. Cermak Road
Berwyn, IL 60402
Tel. (708) 795 - 4400

KARLIN CLUBROOM FRIDAY NIGHTS, 2005

Dancing from 8:00 PM - Midnite

Karlin Hall and Club

5304 Fleet Ave, Cleveland, OH

For details and updates call:

216 - 883 - 4760 or 216 - 581 - 3708

August

5: "FRIDAY NIGHT DANCE"
12: AL MACHUSICK
19: JAM NIGHT WITH AL
26: BOB LUBECK

September

2: "FRIDAY NIGHT DANCE"
9: BOB LUBECK
16: JAM NIGHT WITH AL
23: T. B. A.
30: AL MACHUSICK

*H. Marik
Sons*

Funeral Home of Berwyn

Slouží české komunitě čtyři generace

6507 W. Cermak Road, Berwyn, IL 60402

Phone: (708) 484 - 6310

Barbara Marik Baken - Director

Owned by SCI Illinois Inc.

Úmrtní oznámení

*Se zármutkem v srdcích oznamujeme všem přátelům
a známým smutnou zprávu, že nás navždy opustil
naš milovaný manžel, švagr a strýček, pan*

Ing. Antonín Koťátko

Zemřel po krátké těžké nemoci 11.června 2005 ve věku
nedožitých 85 let v Mnichově Hradišti. Byl dobrým křesťanem,
denně si četl v Bibli, kterou znal jako málokdo. Pro nesouhlas
s komunistickým režimem mu hrozily dva soudy a proto odešel
roku 1950 ilegálně přes hranice. V nepřítomnosti byl odsouzen
na 13 let, v roce 1991 byl rehabilitován. Pracoval 2 roky v Zá-
padním Německu a 5 let v Itálii. Do USA emigroval v roce 1957.

Znal slovem i písmem 6 řečí. Pracoval pro Rockwell Int.,
nyní Boeing, jako překladatel. Vypracovával též daňová
příznání, a proto jej znalo mnoho z jeho vrstevníků.

V roce 1967 se v Chicagu oženil a zde se svou manželkou
Milenou žili až do roku 1993, kdy se vrátili do staré vlasti.

Mši svatou za něho budeme obětovat v kostele Panny Marie
Svatohorské v Ciceru 20.srpna 2005 v 6.30 večer.

*Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenou
v modlitbě spolu s námi.*

Milena Koťátková, manželka

Rodiny: Halkova, Janatova, Chaloupkova,
Turnerova a Šimůnkova v České republice

Úmrtní oznámení

*Oznamujeme všem přátelům a známým
smutnou zprávu, že byl Stvořitelem
náhle povolán na věčnost pan*

František Zlámal

z Munster, Indiana

Narodil se 7.července 1927

ve vesničce Bařice, okr.Kroměříž

Zemřel 5.července 2005 v Munster, Indiana

Mši svatou za něho budeme obětovat v kostele Panny Marie
Svatohorské v Ciceru 27.srpna 2005 v 6.30 večer.

*Kdo jste ho znali, věnujte mu
krátkou vzpomínku v modlitbě.*

Karel Švec a přátelé z Chicaga
Jednota Československého Orla v Exilu - oblast Chicago

Vroucí vzpomínka

*Dne 12.září 2005 tomu budou tři roky,
kdy nás navždy opustil náš milovaný
tatínek a dědeček, pan*

Josef Bárta

**Žiješ s námi ve vzpomínkách a s vděčností
vzpomínáme na Tvoji lásku k nám.**

Vzpomínková mše svatá za něj
a jeho zemřelou manželku Anastázii Bártovu
bude 10.září 2005 v 6.30 večer
v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru.

*Děkujeme všem, kdo si na naše zemřelé rodiče
v modlitbě vzpomenou s námi.*

Joseph Bárta, syn s manželkou Darlene
Joey a Danny, vnuci

Vděčná vzpomínka

*Za všechnu péči, maminko naše zlatá
za všechny Tvoje oběti,
nechť je k Tobě štedrá ta Boží ruka svatá,
to poslední je přání od dětí.*

*S vděčností vzpomínáme na naši milovanou maminku,
babičku, prababičku, sestru, švagrovou a tetu, paní*

Marii Novotnou

z Křepic na Moravě

Zemřela 12.srpna 1996 ve věku nedožitých 74 let

syn Jan v Kanadě
dcera Jarmila s rodinou
syn Josef s rodinou
dcera Marie s rodinou

Srdečné blahopřání

2.srpna 2005
se dožívá
významného
životního jubilea

70 let

Miroslav Chybík

K Vaším milým narozeninám Vám přejeme
hojnost Božího pokoje v srdci, pevné zdraví,
životní optimismus a dobrou rodinnou pohodu.
Přijměte náš upřímný dík za obětavou práci pro
Českou misii, pro organizaci Československého
Orla v Exilu i další krajaňské spolky.

Kéž Vám Vaši celoživotní práci, lásku a dobrotu
k bližním Pán Bůh mnohonásobně odmění.

Fr. Dušan Hladík

*bratři a sestry z chicagské Jednoty Orla
a všichni přátelé z České misie v Chicagu*

Česká misie v Chicagu

Vás srdečně zve
do Lisle na českou pout'
k Panně Marii

v neděli 21.srpna 2005

v areálu benediktinské koleje
a opatství sv. Prokopa.

Ve 2.00 hodiny odpoledne

bude na klášterním hřbitově slavnostní
mše svatá ke cti Panny Marie Královny,
po mši svaté se pomodlíme za zemřelé kněze a
řeholníky českého původu a pak bude následovat
průvod k soše Panny Marie,
kde bude závěrečná pobožnost.

Touto poutí navazujeme na starou tradici
národních poutí k Panně Marii do Lisle.

Přijďte v hojném počtu a pozvěte své přátele a známé!

Bližší informace podá Fr.Dušan Hladík

Tel.(708) 656 - 7472 Mobil (708) 533 - 1050

Nejkrásnější
Blahopřání
k 70. narozeninám

Miroslavu Chybíkovi

Z celého srdce Vám přejeme
hojnost Božího požehnání,
hodně zdraví a všechno nejlepší
do dalších let života.

*Lillian A. Chalupa
a celá rodina*

ČESKÁ MŠE SVATÁ VE WASHINGTONU

V neděli 25.září 2005 v poledne

budeme mít v naší národní kapli
českou mši svatou slouženou
dp. Antonínem Kocurkem z New Yorku.

Prosíme naše krajaňy,
aby se v hojném počtu
zúčastnili této mše svaté
konané v naší České duchovní tradici.

*Za výbor České národní kaple
Vás všechny upřímně zvou*

Col.Al. Brož (USAF Ret.) - Tel. (703) 698-5318
Dr.George J. Švejda, PhD. - Tel. (301) 421-9417

Česká Misie v Chicagu

Vás srdečně zve na

VÝROČNÍ PIKNIK

v neděli 11.zář 2005

v lesní rezervaci

„NATIONAL GROVE“

Zahrada č.4

27.ulice a Des Plaines Ave. - North Riverside

od 11.00 dopoledne do setmění

*Dobrá zábava při tradičních národních melodiích.
K poslechu, zpěvu a tanci hraje skupina „Borůvky“
Tančí skupina „Vandrláci“*

Bude připraveno výborné občerstvení:

tradiční bramboráky, domácí jatennice, teplé uzeniny,
pečivo všeho druhu, dobře chlazené české i americké pivo

Nebude chybět bohatá tombola.

Těšíme se na Vaši návštěvu.

*V případě velmi špatného počasí se piknik koná
v Besedním domě farnosti Panny Marie Svatohorské
2416 S. 61st Ave. Cicero, IL 60804*

Populární filmový a divadelní herec, trpělivý režisér,
originální scénarista, libretista, pohotový moderátor,
fundovaný pedagog, spontánní tanečník, samostatný pěvec
a nenapodobitelný improvizátor se smyslem pro absurdní
humor. Ano, to vše je jen jediný český umělec.

Chcete-li se nechat překvapit, pobavit,
či se od srdce zasmát, pak neváhejte a přijďte se podívat -
HRAJE PRO VÁS:

SOLO MAN - JAROSLAV DUŠEK

CHICAGO

Sobota 10.zář 19.30 hod

RESTAURACE KLAS

5734 West Cermak Rd, CICERO, IL

Na vaši návštěvu se těší
Restaurace KLAS
Video EL Canada
& Jaroslav Dušek

JIRÍMU ŠTÁLOVI IN MEORIAM Aneb „Vzpomínám.“

Právě jsem se dověděl smutnou zprávu, že zemřel Jiří Štál. Chodili jsme spolu do Jičínské reálky. Moc dobře jsme si rozuměli, snad proto, že jsme byli oba jakoby ze stejného těsta. Jirka byl z hospody „Na špici“ v Dřevěnici a já z hospody „U pily“ z Vokšic. Oba jsme měli rádi hudbu a sport. Jirka byl výborný zpěvák, já zas trumpetista a křídlovák. A jak to na malém městě bývá, byli jsme i všestranní sportovci. Jirka měl ze všeho nejraději volejbal, ve kterém vynikal. A nejenom, že dobře hrál volejbal, ale byl také vynikajícím organizátorem a stál u zrodu dnes světoznámého „Volejbalového turnaje v Dřevěnici“, na který přijíždějí mužstva z celého světa. Za jeho zásluhy by Jiří Štál jmenován „Čestným členem České volejbalové Asociace.“

Když jsme jako studenti hráli volejbal na dvoře reálky v Jičíně a plácali jsme míč jen tak pře síť, Jirkovi se to nelíbilo a zasvětil nás do tajů volejbalu podle slov Dřevěnické volejbalové hymny, kterou Jirka Štál složil a skladatel a kapelník Karel Koubek zhudebnil.

Pěkně to zní a pěkně se to hraje a zápasy se vyhrávají, když se držíte slov: „Jedna, dva, tři, pak míč natří.“ I když jsme se nakonec naučili hrát volejbal podle těchto slov a podle pravidel, nikdy jsme to nehráli tak dobře, jako Jirka Štál. Jirka byl borec.

Sportování tenkrát nebylo lehké. Aspoň ne pro nás. Nejdříve jsme museli pomoci doma v hospodě. Na pultě stála řada půllitrů od piva, které jsme museli pěkně umýt, sklenice „vypulirovat“, vydrhnout podlahu ve výčepu a ještě přivést led z ledárny, aby pivo bylo pěkně vychlazené. Jo, tak to bylo. Jirka Štál také skládal pěkné básně. Pamatuji, jak při posledním setkání třídy na Prachově hotelu Skalní město nás překvapil básní na všechny přítomné bývalé studenty, dnes již stařešiny. Mělo to vtip. A právě tak vtipně psal i články, které se četly jedním dechem. Nebylo tedy divu, že když odešel z kvarty reálky na Obchodní akademii, že nakonec zakotvil u novin. Byl dobrý a neúnavný novinář. Bohužel komunističtí mocipáni to neměli rádi, že nepsal, jak oni chtěli a poroučeli. Musel opustit novinářské povolání, které měl tak rád. Co mu však nikdo nezakázal bylo, že mohl i nadále doprovázet spoustu krajanů, přátel a kamarádů na jejich poslední cestě. Jeho rozloučení – poslední „sbohem“ začalo vždy básní a skončilo včelými slovy, jak to jen Jiří Štál uměl. Nakonec však i jeho opustilo dobré zdraví, stáhla se opona v jeho životě a odešel z tohoto velkého davu a znaven usedl a složil svou bílou hlavu.

A jak to již tak odevěků bývá,
smrt jde každému mlčky vstříc,
nenápadně se přikulí, jak pivní bečka
a neodpočine a neposecká
a jde zase dál, jakoby nic.

Milý Jirko: „Čest budiž tvé památce!“

Upřímnou soustrast manželce Janě, synům
a celé pozůstalé rodině.
Snad milosrdný čas zmírní jejich bolest.

V dáli za mořem vzpomíná Tvůj kamarád a spolužák
Lubomír Hromádka, Washington, D.C. USA

Z dopisů čtenářů

Milí přátelé v Chicagu,

Chci vám dnes napsat o naší farnosti, ale nejdříve abych se snad představila. Jsem rodilá Pražanka a žiji zde nepřetržitě už velkou řádku let, svůj celý život. Prošla jsem válkou i komunizmem a žiji v Praze, ve svobodné České republice – zážitků opravdu více než na jeden lidský život. Musím ale říci, že ač můj dnešní život samozřejmě není bez problémů, pocit svobody je nade vše, všechny těžkosti překonává ta nádherná svoboda, možnost se vyjádřit, držet svůj vlastní život ve vlastních rukou, podnikat vše na zdraví a finance stačí – nemusím nic skrývat, mohu prostě svobodně žít. Patřím do farnosti sv. Terezie na severu Prahy, v Kobylisích. Farnost je spravována salesiány a je to farnost živá, přátelská a nebudete mi věřit, je to farnost veselá. Snad to bude tím, že sem chodí tolik mládeže, že se tu hodně a moderně zpívá, že každou neděli po deváté se scházíme na hlučné farní kafe.

Salesiánský řád vznikl v 19. století v Turíně a jeho zakladatelem je sv. don Bosco, skvělý pedagog a vychovatel mládeže. To on se věnoval bezprizorní mládeži, která se potulovala po turínských ulicích, vedl je k řádnému životu, práci a zbožnosti. Do Čech přišli salesiáni v roce 1927 na Moravu a práce se jim dařila. Jenže pak přišla ničivá druhá světová válka. Okupace byla devastující, v případě salesiánů však nebyla likvidační. Okupační správa sice konfiskovala salesiánské domy, ale na cíl jejich činnosti se nezaměřovala. V roce 1945 mohli salesiáni opět začít rozvíjet svou činnost pro mládež. Dostali zpět své domy, vybudované již před válkou a bylo jich již 10 – na Moravě, ve Slezsku i v Čechách. A jedním z těchto domů je i Salesiánské středisko v Praze Kobylisích. Tento rozvoj netrval však dlouho – přišel únor 1948 a to byl začátek konce poválečných nadějí. Komunisté se zaměřili nejen na konfiskaci majetku, ale celá církevní činnost jim byla trnem v oku, likvidovali veškeré církevní komunity, mnozí představitelé skončili ve vězení, veřejná činnost byla omezena na sloužení mší v kostelích. Všechno má ale svůj konec a po strašných padesáti letech přišla Sametová revoluce a s ní i svoboda, i náboženská svoboda. A tak naši milí salesiáni opět rozvíjejí svou práci pro mládež a já mám tu čest patřit do jejich farnosti.

Salesiánské středisko se začalo budovat již těsně před válkou. Byl zde chlapecký domov, divadlo a velká kaple. Kobylisy byly tehdy periferií Prahy, ale od té doby se Praha rostla a rozšířila se o Severní město a kaple už nestačila. V závěru tisíciletí se přikročilo k rozšíření a vznikl tak kostel s přibližně dvojnásobnou kapacitou. Byl to zázrak! Rozšíření bylo drahé, ale peníze se sebraly z celé republiky. A kostel má i tři zvony a zvonkohru. Rozšířil se nejen kostel, ale vznikla i suterénní místnost s kuchýnkou, kde se pořádají nejrůznější společenské akce. A v divadle se konají koncerty a představení, na hřištích se sportovně vyžívá mládež, v zahradě nejrůznější oslavy včetně barbecue, kurzy alfa jsou určeny pro hledající, počet křtů dospělých roste, nedávno u nás proběhlo birmování. Poslední neděli jsme byli velice

překvapení. Představilo se nám šest dívek, které v rámci salesiánského misijního voluntariátu je vysíláno do zahraničí – tři jedou do Bulharska, kde existuje salesiánská misie, jedna do Mexika a jedna do Indie, pro tu třetí se dosud hledá umístění. Prošly šestiměsíčním kurzem a mají v cizině pracovat s mládeží i staršími lidmi, poskytovat pomoc, mají šířit víru a z ní plynoucí radost a spokojený život.

Je těžké napsat dopis o tom, čím srdce přetéká. Snad by bylo lepší vás pozvat až někdo z vás přijede do Prahy, abyste nás navštívili a sami zažili tu radost, kterou je náš kostel naplněn. Tak nezapomeňte, příště v neděli o deváté u Terezky!

Dr. Marcela Šafaříková

Dobrovolná služba v salesiánském prostředí

V neděli 5. června bylo u salesiánů v Praze-Kobylisích vysláno 6 dívek k dobrovolné službě. Jedna odjede na rok do Indie, druhá na rok do Mexika, tři dívky odjedou na měsíc do Bulharska a poslední teprve hledá své místo.

Salesiánský projekt dobrovolné služby mají na starosti salesiáni P. Jaroslav Vracovský, P. Jaroslav Fogl a P. Vojtěch Sivek. Na přípravě dobrovolníků se však podílelo také mnoho dalších salesiánů i laiků. Naše příprava byla rozčleněna na čtyři víkendová setkání, kde jsme se vzdělávali, duchovně rostli a hledali své místo ve světě.

Vše začalo v únoru letošního roku, kdy se uskutečnilo první setkání lidí, kteří měli zájem o dobrovolnou službu. Sešlo se nás asi patnáct a nejdříve jsme si společně skládali mozaiku ideálního dobrovolníka, jak vypadá jeho práce a co se od něj očekává. Dále jsme se dozvěděli, jaké jsou nabídky, na jaké kontakty se můžeme obrátit a co můžeme začít dělat. Součástí programu byly tvořivé činnosti, svědectví dobrovolníků, kteří byli v Mexiku a Bulharsku, sebezpoznavací a rozvíjející hry a přednáška o salesiánském výchovném stylu.

Na druhém setkání již někteří měli jasno, kam by měla vést jejich cesta a tak byl program rozdělen do různých jazykových bloků, kde se naučil jen jazyk, ale povídalo se i o zvycích, kultuře a možných nebezpečích, zkrátka o všem, co by měl dobrovolník vědět, než odjede. Dále jsme měli jsme přednášku o interkulturní pedagogice, o salesiánské spiritualitě a Donu Boscovi.

Třetí setkání mělo motto: K čemu a jak chceme vést druhé? A tak jsme slyšeli přednášky o vývojové psychologii, výchově k hodnotám, o různých metodách, jak připravovat program a samozřejmě o osobní spiritualitě.

Naposledy jsme se sešli v Praze, kde už jsme ladili poslední praktické věci, poslechli si přednášku o rizikovém chování a jaké jsou krizové momenty naší služby a v předvečer vyslání jsme vše vložili do Božích rukou.

V neděli nás při liturgii slavnostně vyslal na dobrovolnou službu provinciální vikář P. Jožka Mendel. Každý dobrovolník si vybral svého patrona, s kterým bude po celou dobu své služby v kontaktu a který mu bude duchovním strážcem. Od něj dostal svíci, nádobu s vodou a kříž jako symboly své služby.

„Ani se mi nechce věřit...“ aneb „Návrat“

Ani se mi nechce věřit, že za pár dní, v září letošního roku, tomu bude 60 let, co jsme maturovali v Jičíně.

60 let není nic proti věčnosti, ale je to dlouhý úsek v životě lidském, nebo dokonce tenkrát v životě mladých lidí, kteří měli život před sebou.

Pamatuji se na to jako dnes. Vrátili jsme se z totálního nasazení u „Technické nouzové pomoci“, z míst, které byly postiženy bombardováním. Bylo to krátce po skončení války v roce 1945.

Reálku, kde jsme začali studovat před osmi léty, nám Němci zavřeli. Vrátili jsme se do školních lavic v téže budově reálky, ale připravovali jsme se na maturitu pod hlavičkou Lepařova gymnázia. Maturitu jsme s úspěchem všichni udělali. Po písemkách se na dvoře reálky objevila asi 60 členná „Jičínská dechová kapela mládeže“, která pod okny, kde právě začaly ústní zkoušky začala vesele hrát.

Předseda maturitní komise zastavil ústní zkoušky a zeptal se, co se to děje. Když mu profesori vysvětlili, že je to Jičínská dechová kapela mládeže, kde kandidát Luboš Hromádka je zástupce vojenského kapelníky Antonína Meliška, a že mu jeho kamarádi přišli zahrát k maturitě, předseda jen pokyvoval hlavou a po krátké chvilí zastavil ústní zkoušky, maturitu prohlásil za skončenou a vyzval Luboše Hromádku, aby šel dolů ke kapele a něco hezkého zahráli. Všichni jsme udělali maturitu s dobrým prospěchem.

Maturitní večírek jsme měli v hospodě „U pily“ ve Vokšicích, kde maminka Luboše Hromádky byla známá, že dobře vaří. Dobře se vaří, když je z čeho. Aby paní Hromádková měla z čeho vařit, o to se postaral nejvyšší z maturantů, přes dva metry vysoký Ervin Tuháček a jeho o hodně menší kamarád Luboš Hromádka. Oby dobře znali populárního hajného Krupičku.

Přijeli za ním, zdali by jim mohl pomoci a „upytlačit“ na jejich maturitní večírek nějakýho zajička anebo nějaké koroptvičky. Hajný Krupička se na ně podíval a přísně odpověděl, že něco takového on nedělá, že slouží věrně Šlikově hraběcí rodině a za to má deputát, takže pytláčit nepotřebuje. Řekl nám, že nám však chce pomoci, a že se o jeho deputát zvěře s námi rozdělí. I přesto, že hajný Krupička měl jen jedno oko, o druhé přišel náhodou, když se brok z brokovnice jednoho ze Šlikových synů odrazil od borovice a zasáhl Krupičku přímo do oka, byl Krupička stále nejlepší střelec široko daleko. Tak se zásluhou hajného Krupičky stoly prohýbaly pod spoustou dobrého jídla, hlavně divočiny, a maminka Hromádková mohla ukázat, co umí. Všichni si pochutnali, a tak jsme znamenitě oslavili „zkoušku dospělosti“.

Škoda, že moje maminka již nežije, aby nám po 60 letech připravila takovou hostinu jako tenkrát. Nežije ani hajný Krupička, nežije náš přítel František z českého hraběcího rodu Šliků, v jehož revíru jsme tu divočinu tenkrát tak trochu upytlačili. Dnes to již ani není pravda. Rád se však podívám na ty cestičky do polí a lesů, kam jsem své panenky vodil

Lubomír Hromádka uprostřed mezi krojovanými krajany

a někdy snad i svádíval. Kdo ví? Snad to byl jen sen, ale přesto se těším na Jičín a celý ten božský kraj, český ráj, kde tráva byla zelenější a fialky voněly víc než kde jinde ve světě.

Lubomír Hromádka

Že Jičínské gymnázium, kde úspěšně složil maturitu, dalo Lubomíru Hromádkovi dobrý základ do života, dosvědčuje i jeho bohatá dopisovatelská a publikační činnost v mnoha krajských novinách a časopisech. Jemu i všem maturantům přejeme mnoho dalších úspěchů a dlouhá léta ve zdraví a spokojenosti.

Milý Pane Hromádko, děkujeme Vám za dlouholetou spolupráci s Hlasy národa i za živý zájem o činnost České misie v Chicagu i za Váš velkorysý dar \$ 5.000,- na opravy misijního domu. Kéž Vám Bůh vše stonásobně odmění.

Rev. Dušan Hladík a přátelé z Chicaga

Kolik islámu unese horské údolí?

Alois Winter, autor článku

2. vatikánský koncil prohlásil: „Církev se dívá s úctou také na muslimy, kteří se klanějí jedinému Bohu, živému a o sobě jsoucím, milosrdnému a všemohoucímu, stvořiteli nebe a země, který promluvil k lidem.“ (NA 3)

Tím by měl být islám uznán za mono-teistické náboženství a upozorňuje se tu na „vzájemné pochopení“.

Ukázalo se však, že životní podmínky křesťanů v islámských zemích se tím pranic nezlepšily, zatímco Západ si pospil s uplatňováním „neomezené tolerance“ (Popper), kterou podkopává své vlastní předpoklady a sám se vzdává.

Jak je to tedy s monoteismem islámu?

Odpovídá skutečnosti, co dosti často zaznívá, že „věříme ve stejného Boha?“ Proč však muezzin opakovaně provolává: „Není žádného Boha kromě Alláha?“ Jestliže Alláh je vlastně nepřeložitelné vlastní jméno, které se pouze pro křesťanský sluch příležitostně označuje jako Bůh, znamená to, že Bůh křesťanů je vyloučen? Nebo můžeme také my vyvolávat v muslimských zemích: „Není Boha kromě jednoho ve třech osobách a Ježíš Kristus je věčný Syn věčného Otce?“ To bychom asi dopadli velice špatně.

Přitom je přece jen jeden Stvořitel, jen jeden milosrdný a všemohoucí Bůh (to

říká i súra 29,47)! A přece uznávat jednoho Boha a klanět se mu neznamená logicky nutně, že je tím míněn jeden a tentýž Bůh.

Tak již ve starém Egyptě zavedl Amenhotep IV. na krátké období úctu k jednomu bohu: bohu Slunce „Atonovi“, po něm pojmenoval sám sebe Achnaton a jednu ze svých dcer Meritaton. Ale jednalo se o slunce, kterému vzdával osobní poctu a pokládal ho za dárce všeho života. I když se nám jeho zpěv na slunce líbí, minil tím skutečně téhož Boha, kterého my křesťané uctíváme? I o Achnatonovi platí to, co stojí psáno: „Všichni lidé, kterým chybělo poznání Boha, byli od přírody blázniví. Měli před očima svět s jeho dokonalostí, aniž mohli poznat pravdu o tom, co existuje“ (Mdr 13,1). Ktomuříká sv. Pavel: *Co je totiž neviditelné - jeho věčná moc a jeho božské bytí - to je možné už od počátku světa poznat světlem rozumu z toho, co stvořil* (Řím 1,20).

Chce tedy muezzin křesťanského Boha ze svého volání vyloučit?

O tom svědčí to, co stojí na několika místech v Koránu. Alláh nemá žádného syna (srov. súra 4,172; 5,73n; 6,102; 9,30; 16,69; 19,36; 72,4), a ty, kteří to tvrdí, pokládá súra za nevěřící (srov. súra 5,18; 5,73). A jako takové je třeba je potrestat: „Srazte jim hlavy!“ (súra 8,13+ 47,5). K tomu by bylo možno ještě dodat, že Korán na více místech odporuje Bibli, přičemž Bůh nemůže protřečet sám sobě.

Tak se popírá tajemství Nejsvětější Trojice a ostatně i špatně interpretuje, jako bychom my křesťané pod tím rozuměli Boha, Ježíše a Marii (súra 5,74 n; 5,117). Je zde sice také řeč o Duchu Svatém (súra 2,87; 2,253; 5,110; 16,102), ale nikoliv jako o božské osobě. Utěšitel slíbený v Janově evangeliu (řecky Parakletos) je od dob L. Maracciho (konec 17. stol.) čten jako „periklytos“ (navýsost oslavený) a vztahován na Mohameda, což je už vzhledem k I Jan 2,1 vyloučeno. Kromě toho islám tvrdí, že Ježíš na kříži nezemřel (súra 4,158). Muslimové vykládají, že kře

st'ané podobně jako židé jako „vlastníci Písma“ Boží zjevení špatně pochopili a že Korán je poslední a pravé zjevení, které opravilo naše omyly.

Jelikož však tyto „omyly“ patří k podstatě naší víry, nemůžeme v žádném případě uznat Korán za Boží zjevení, což muslimové velmi dobře vědí. Znamená to, že Mohamed v těchto bodech špatně pochopil Boží slovo, které mu údajně zjevil archanděl Gabriel, anebo se spíše nejedná o téhož Boha, který tedy ani nemá Syna? Islám také tvrdí, že kře st'anské zjevení zfalšoval již apoštol Pavel. Je to snad kvůli větě: „Kdo by vás učil jinému evangeliu, než které jsem vám hlásal, ať je proklet, i kdyby to byl sám anděl z nebe“ (Gal 1,8)? Anebo je to ono místo z 2. Listu Korint'ánům (11,14): „... i Satan na sebe brává podobu anděla světla“? To by ovšem znamenalo frontální tažení proti sv. Pavlu.

To, že křesťané pokládají své náboženství za jediné pravé, nám nikdo nemůže vyčítat, protože to musí dělat příslušník jakéhokoliv jiného náboženství, pokud chce obstát před svým svědomím. Islám se však pokládá za ještě pravější náboženství, protože křesťanskou víru kritizuje a dívá se sám na sebe jako na nejvyšší náboženství, které je určeno k tomu, aby všechna ostatní náboženství vymýtilo. Tak se otázka po jednom jediném Bohu stává problémem, jehož řešení je všechno jiné než samozřejmé. Pro všechny proroky však platí Kristovo slovo: „Podle jejich ovoce je poznáte.“ (Mt 7,16)

V hessenském městečku Schlüchtern k tomu přistupuje problém tzv. hnutí Ahmadiya.

Zakladatelem této sekty je Mirza Ghulam Ahmad (1835-1908). Pokládá se za Alláhova vyvoleného jakožto duchovní znovuzrození Ježíše a tedy mesiáše, očekávaného Mahdiho (imám posledních časů), a Mohamedova pokračovatele, druhé zjevení Buddhy, vtělení Višnu a nový návrat Křišny. Prohlásil o sobě: „Byl jsem poslán, abych zlomil kříž a zničil vepře.“ Chce se tak pre-

zentovat jako z nebe seslaný Ježíš, jak to tvrdil již vykladač Koránu Al Baydavi († 1286). S ním má začít zánik křesťanství a konečné vítězství pravého islámu nad ostatními náboženstvími, ke kterému dojde za 300 let (z toho 100 již uplynulo). O křesťanství prohlásil: „Jen duchovně slepý národ může trvat na zásadách a dogmatech o Trojici a božím otcovství a věřit v to.“ Jeho hnutí bylo v Pákistánu vyloučeno z islámského společenství víry a zařazeno k nemuslimským menšinám.

V Evropě a zvláště v Německu však rozvíjí velmi úspěšnou misijní činnost. Tato skupina chce v Schlichternu na jednom vrchu vybudovat velkou mešitu s minarety, která by v krajině dominovala, ačkoliv pro muslimy, kteří zde žijí, je v místě k dispozici dostatečně velká mešita. Je třeba vzít v úvahu jednak vazbu na Korán, jednak na cíle to-hoto hnutí.

Vazba na Korán s sebou nese přísné etické zásady, ale ty jsou také předpokladem pro dobrou funkčnost společnosti. Snad právě proto vidíme, že vymírají ty křesťanské země, ve kterých došlo k oslabení morálky např. v potratové praxi. Jakmile však muslimské společenství dosáhne někde většiny, ihned prosazuje šaria jako důslednou aplikaci Koránu a všechna základní lidská práva jsou zrušena, jak jsme toho svědky v Nigérii: křesťanské kostely se bourají a křesťané žijí ve velké nejistotě jako vyhnanci ve vlastní zemi. Ženy mají menší práva, musí ve všem poslouchat muže a mohou být tělesně trestány. (súra 4). Než k tomu dojde, představuje se povinně islám v těch nejlepších barvách, jak jsme toho svědky v Evropě. Mužům jsou povoleny čtyři ženy (pro Mohameda toto omezení podle súry 33 neplatilo). „Svatá válka“ proti všem zemím, kde není šaria, je svatou povinností. Přitom se připouštějí desetileté přestáv-

Mekka, poutní místo muslimů

ky. Ztratit v těchto bojích život znamená pro muslima okamžitý vstup do ráje, kde se mu dostane všech na zemi myslitelných rozkoší.

Ahmediyovo hnutí jakožto sdružení přesvědčených muslimů chce dosáhnout nadvlády Alláha ve smyslu šaria na celém světě. I když to chtějí učinit údajně mírovými prostředky, výroky jeho představitelů příliš mírové neznějí. Vytýčený cíl formuloval 4. kalif hnutí takto:

„Při prvním vzestupu islámu nebylo zániku křesťanství dosaženo, ale jeho nové vzepětí v naší době dosáhne úplné změny učení dnešního křesťanství.“

V říjnovém čísle „Civiltà Cattolica“ popisuje P. Josef De Rosa TJ obšírně, jak všude tam, kde se islám dosud rozšířil, je křesťanství ohroženo nebo již zmizelo. To není samo o sobě nic nového, ale je pozoruhodné, že se to objevuje v časopise, který je blízký vatikánským kruhům. Při porodnosti 1,4 dítě na plodnou ženu se naše společnost nezadržitelně a bohužel také nezvratně zmenšuje a toto vakuum může být snadno zaplněno již v první generaci přírůstkem muslimů, kteří mají velmi početné rodiny.

Kde vznikají velká muslimská centra jako v Schlichternu, hrozí nebezpečí přílivu přistěhovalců (např. z Pákistánu) a s ním nebezpečí desintegrační dyna-

miky a sociálního vyčleňování a kolonizace. (Súra 3,119: „Vy věřící, neuzavírejte žádná přátelství s těmi, kteří nepatří k vaší víře; súra 5,52: O věřící, neberte si židy ani křesťany za přátele.“) Je třeba počítat podle jasně artikulovaných samozřejmostí muslimského hnutí s propagandou proti všeobecným lidským právům a proti ústavě demokratického státu, s intenzivní propagací islámu na školách a v médiích, což je snadné zvláště ve společnosti, kde není zakázáno „být protikřesťanský.“ Že přijde Antikrist, to bylo předpovězeno již v Novém zákoně (např. I Jan 2,18), takže to není nic nového.

Je ovšem legitimní být také křesťanem, chránit se a bránit proti takovým náhledům všude, kde je to potřebné a možné. Nastavovat levou tvář, když nás někdo udeří do pravé, můžeme jen tehdy, když jde o vlastní osobu. Jakmile někdo nese odpovědnost za rodinu, za společnost nebo dokonce za stát, musí se náležitě bránit, protože obětovat může sebe, ale nikoliv druhé. To platí také pro státní, místní a církevní autority, pro parlamentní grémia stejně jako pro jednotlivé otce rodiny. Když se nebráníme hned na počátku, může být brzy pozdě.

Alois Winter

Z Der Fels 6/200, 5 překlad podle Světa

KAMÍNKY

Čtení na pokračování

Poměry v mezinárodní brigádě

Agenti III. internacionály nedávali najevo zvláštní náklonnosti k příslušníkům různých socialistických stran, naopak, v jejich řadách prováděli silnou agitaci ve prospěch kominterny. Každý oddíl dobrovolníků, který bojoval na území lidové fronty, si málokdy ponechával svého vůdce, který s ním přišel bojovat pro lidovou frontu. Když někdy náhodou si oddíl svého velitele podržel, byl mu ještě přidělen **politický komisař, agent kominterny - Žid**. Byly případy, že takový oddíl, který přijel do Španělska a **nesouhlasil s tím, aby Žid byl jeho velitelem** anebo politickým komisařem, byl **demobilizován** a jeho členové přiděleni do cizích formací, **nespokojenci** pak postaveni před soud a **zastřeleni**. Všechny socialistické strany a organizace chtěly ve Španělsku bojovat pod vedením **vlastních stranických důstojníků** a chtěly mít **plnou politickou samosprávu**, což jim bylo vždycky při najímání mimo Španělsko **slíbeno**. Tento slib ovšem nebyl **nikdy dodržen**. Všechny oddíly i jednotlivci byli přiděleni do mezinárodních brigád, které jsou **pod vrchním vedením rudých generálů**, povolaných ze **štábu sovětské rudé armády** a pod plným politickým vlivem politbyra III. internacionály.

Jaká byla atmosféra pro cizí dobrovolníky, kteří se dostali **nedobrovolně do mezinárodních brigád**, jaký byl osud těch zklamaných, když viděli na vlastní oči, jak situace vypadá, necht' ukáže tento fakt. Když jsem přijel v únoru 1937 ze Španělska do Švýcar, pořádala frakce sociální demokracie v Ženevě velkou politickou schůzi. V letáčích byli zvaní všichni občané bez rozdílu politického přesvědčení. Téma schůze bylo: „**Komunistický režim v oblasti španělské lidové fronty**.“ Vypůjčil jsem si civilní šaty a šel jsem tam. První řečník tvrdil, že **proletariát, který bojuje ve španělské lidové frontě, je zklamán, že se tam vede boj nejen proti fašismu, ale vede se boj proti proletariátu vůbec**, pokud není organizován ve III. internacionále. Dokazoval, že **během měsíce vojenské revoluční tribunály zastřelily dva tisíce dobrovolníků-proletářů**, kteří se přihlásili do armády lidové fronty. Když viděli, že **velení je v rukou komunistických agentů - poněvče Židů** - odřekli jít na frontu. Původci této vzpoury, jako v ostatních případech, byli přirozeně postaveni před mimořádný válečný soud a zastřeleni. Někteří odešli přímo z fronty a **chtěli jet domů**. Byli však **postříleni po oddílech kulometem**. Vše, co řečník uvedl, mohl si každý ověřit sám vyloženou korespondencí.

Druhý řečník mluvil o **verbování dobrovolníků na území Švýcarska**. Všechny švýcarský tisk psal, že **během ledna přijelo do Švýcar na 19 tajných transportů dobrovolníků**, zverbovaných ze států celé Evropy pro armády lidové fronty.

Nejznámější případ se stal v **Basileji, kde asi 30 Poláků a Čechů** nemohlo z Basileje odjet přes Francii do Španělska,

protože **dva Židé - komunisté**, kteří je měli odvézt ze Švýcar přes Francii a měli každému dobrovolníku zaplatit 200 švýcarských franků, jízdenku a stravování, **utekli i s penězi do Francie**. Napálení dobrovolníci čekali celý den na průvodce, až si třiceti cizinců, potulujících se po nádraží, všimla policie. Na dotaz, kam jedou, řekli, že **na práci do Francie**. Neměli při sobě ani pasů - ty měli jejich průvodci, protože na ně měli dostat peníze od tajné verbovací kanceláře. Dobrovolníci byli zatčeni a dáni do vyšetřovací vazby. **Přiznali se, že bydleli ve Vídni, že byli dlouhý čas bez práce a spali ve Vídni v domě Armády Spásy**. Tam byli zverbováni do mezinárodní brigády od polských Židů komunistů. Oni dva verbíři odvezli dobrovolníky na švýcarské hranice, předali je švýcarským komunistům, zaplatili jim cestu do Basileje a vezli je po dvou nebo třech v jednom vlaku. **V Basileji byl tajný koncentrační tábor pro dobrovolníky**. Všichni prý přijeli do Basileje, spali u komunistů v soukromých domech. Poněvadž přes Švýcarsko bylo zakázáno převážení dobrovolníků do Španěl, musel se každý podezřelý legitimovat, kam a proč přes Švýcarsko jede. Komunisté opatřili těm třiceti pracovní smlouvy. Policie zjistila, že jsou falešné a tu se Poláci přiznali, že byli zverbováni a že jedou do Španělska.

Verbíři jim vzali pasy a vybrali si na ně z tajné verbovací kanceláře 10.000 frs, autem odjeli do Veyeye, kde dostali z téže kanceláře znovu 16.000 frs, protože řekli, že personál verbovací kanceláře v Basileji byl pozatýkán a peníze zabaveny. V Ženevě od téže organizace dostali zase 10.000 frs. **Židé s penězi utekli do Francie** a naši dobrovolníci ponecháni ve vazbě pro **falšování dokumentů**. Ukázalo se, že také tranzitní víza přes Švýcarsko byla zfalšována. Podobných případů bylo za měsíc leden jen ve Švýcarsku devatenáct.

Druhým bodem schůze byl veliký protest proti odsouzení k smrti dvou set francouzských dobrovolníků, kteří přijeli z Francie. Za velitele byli jim dáni **Židé - a když se přesvědčili, že mají bojovat za ideály III. internacionály, odřekli jít na frontu**. Celý oddíl byl postaven před revoluční tribunál a **odsouzen k trestu smrti**. **Intervence francouzského velvyslance o milost jeho občanů neměla výsledku, stejně prosba k M. Heriotovi**. Když se některé švýcarské komunistické organizace obrátily na Thoreze, tento odpověděl, že pro zrádce je to zasloužený trest. Proti novému barbarství, které postihlo dobrovolníky lidové fronty, protestoval nejostřejší formou všechny švýcarský tisk až na buržoazní. Samozřejmě, že francouzský tisk této tragedie nevzpomínal.

Na schůzi bylo dále řečeno, že na frontě válčí a umírá živeli arijský, zatím co Židé byli a jsou vždy za frontou. Tato otázka byla položena na meetingu všech komunistických delegátů ve Valencii. **Odpověděl na ni Rosenberg:**

„**Území za frontou je nebezpečnější nežli fronta. Aby se udržela fronta, musí být silnější území za frontou. Proto dává Moskva Židy do vnitřní správy státu a nikoliv na frontu. Má-li Španělsko dost zástupců na jejich místa, pošlou je zpět do Ruska. Bože chraň, na frontu, to oni nepůjdou! Jestli máte nějaké námitky proti Moskvě, dělejte si válku bez Moskvy!**“

Na důkaz jednoho delegáta, že z rudých milicionářů možno též zorganizovat administrativní aparát a **Židé necht' dokáží**

svoji solidárnost a necht' bojují proti společnému vrahu, odpověděl Rosenberg, že o nich má dobré mínění, že je to politicky vysoce vyškolený kádr, kterého se nemůže užívat k boji. Právo rozkazovat má Moskva a ne delegáti sjezdu!

Ke konci navrhovali řečníci na ženevské schůzi, aby levé strany nepodporovaly žádnou akci lidové fronty a domáhaly se, aby největší škůdce Švýcarska - komunismus - byl ve Švýcarsku zakázán.

Ve Švýcarsku rozpuštěny a zakázány komunistické organizace

Po dvou měsících komunistická strana švýcarská v kantoně ženevském byla rozpuštěna a zakázána. Švýcarsko, které stálo v popředí úplné demokracie, svobody a práva všech občanů - nejen Švýcarů, ale i cizinců, bydlících ve Švýcarsku - poskytovalo právo azylu všem politicky stíhaným, jako v žádném druhém státě! Soudy ve Švýcarsku byly vzorem práva a pořádku. Podle zákona a ústavy švýcarská vláda nemohla zakázat komunistickou organizaci. Proto zavedla mimořádný plebiscit národa a občané Švýcarské republiky sami tak učinili, protože poznali, že jejich největším nepřítelem a nepřitelem svobody je komunismus.

„Po Španělsku Francie“

Ke konci této schůze se ujal slova bývalý francouzský komunistický poslanec Dubois, který byl delegátem francouzských komunistů. Mluvil o pomoci lidové frontě ve Španělsku. V úvodu řekl, že ještě před měsícem byl komunistou, ale na sjezdu delegátů komunistů ve Valencii se přesvědčil, že v programu III. internacionály je po Španělsku Francie, kterou očekávají stejné hrůzy, jaké postihly Španělsko. On sám v Rusku nebyl a jen ve Španělsku prý poznal praxi komintery, která vedla k teroru a ke zničení veškeré kultury. Právě, že v komunismu není žádného idealismu, jen suchý materialismus a egoismus, že se pracuje těmi nejpodlejšími intrikami. Noví lidé se dostávají k moci třeba i zavražděním svého předchůdce a pak posílají každého, kdo se jim nelíbí, do vězení. Takové věci se dějí v komunistickém Španělsku právě, jako se děly a dějí v sovětském Rusku. Na území Španělska se také odehrává boj třetí a čtvrté internacionály, podlé válka mezi komunisty - přívrženci Stalina a přívrženci Trockého. Vystupují proti sobě všemi možnými vojenskými prostředky. Někdy si taková vzájemná bitka vyžádá sta mrtvých a tisíce raněných. V některých provinciích měli trockisté silnější pozici a proto stalinovci stahovali z fronty prapory mezinárodních brigád, aby jim pomohly udolat rudé soudruhy. Samozřejmě, že jim bylo řečeno, že v kraji vypuklo fašistické povstání. Po likvidaci vzpoury se dobrovolníci praporu mezinárodních brigád tážali, kdo byl nepřítelem, zda trockista či fašista?

Delegát politbyra Rojzman

Ke konci opakoval bývalý francouzský komunistický poslanec Dubois slova delegáta politbyra, že vítězství lidové fronty ve Španělsku je vítězstvím politiky kominterny, je vítězstvím komunismu! Španělsko osvobozené od fašismu bude komunistické, v Madridě zasedne komunistická vláda s

komunistickým prezidentem, kterou již jmenovalo politbyro. **Poté bude utvořena komunistická vláda v Paříži a v Lisabonu**, čímž povstane silný komunistický blok v jihozápadní Evropě - **rudé Španělsko, Francie a Portugalsko**. Komunistická vláda pro Francii a Portugalsko je také již politbyrem ustavena, ale není v ní místa pro pacholky, kapitalistické sociálfašisty. **Vítězství lidové fronty** je velká politická a vojenská ofenziva politiky III. internacionály, kterou se uvádí v život **Leninův program světové revoluce**. **Krach lidové fronty ve Španělsku bude krachem kominterny!** Na konec nabádal delegát k usilovnému sdružení všech komunistů a dokazoval, že komunistický blok jihozápadní Evropy a kolos sovětského Ruska z východu zatlačí jako zmiji evropský fašismus a kapitalismus.

Delegát politbyra, který pronesl tuto řeč, **dnes již není komunistou**. Žije klidně ve Švýcarsku, má svou vilu, žije z úroků a kořistí z práv azylu, která mu poskytuje Švýcarsko jako politickému emigrantu ze Španělska. Tento delegát, vyslaný politbyrem III. internacionály z Moskvy, **byl také pokladníkem komunistických ústředí v provinciích rudého Španělska** a celá pokladna byla v jeho soukromém bytě strážena jeho věrnými agenty. »Stalo se mu velké neštěstí. Neznámí lidé prý podpálili jeho byt a vše, co bylo, shořelo«. 600.000 dolarů v bankovkách a dvacet tisíc liber šterlinků, které mu politbyro dalo k dispozici pro politickou akci a komunistickou organizaci, prý také shořelo v jeho bytě, protože takové peníze v komunistickém Španělsku nemohl uložit do banky, neboť by to bylo velké riziko. V buržoazním Švýcarsku, **aby mu opět peníze doma neshořely**, dal je do banky na účet. Ten nešťastný pohořelý se narodil v Bielocerkvi na Ukrajině roku 1895, jmenoval se **Hersch Rojzman**, maloobchodník, a nyní se jmenuje **Grigorij Mojsievič Kriukov**, bankéř. Je to příbuzný Zinověvův.

Cynismus tohoto bankéře doznal nejvyšší míry, když prostřednictvím jedné redakce poslal **pro uprchlíky ze Španělska** svůj šek na 100 frs. Když extovaryš byl na této schůzi demaskován, odeslal mu komitét pro uprchlíky ze Španělska 100 frs. zpět i s úroky za několik dní. Grigorij Mojsievič Kriukov, chtěje se rehabilitovat, napsal do novin článek, že nechápe jednání pana Dubois proti němu, ježto právě tak on jako pan Dubois zažil **rozčarování z politiky kominterny** a i on opustil komunistické řady jako pan Dubois. Pokoj, ve kterém bydlel, mu prý neznámí zločinci vypálili i s penězi a při tom že prý shořely všechny peníze. Má na to dokumenty a na přání je může předložit. Jeho dopis byl v novinách uveřejněn. »Kdo chce, ať věří!« poznamenala pouze redakce pod tento článek. Takovým apoštolům III. internacionály proletariát všude věří; věří, že opravdu jednou pro ně kominterna stvoří blahobyť, a nevybírám si cesty, které do tohoto ráje vedou. Proletariát španělský je celý **zhypnotizován** kominternou a nevidí, jak jeho země je ničena, nevidí statisíce obětí a nevidí katastrofu, kterou si pomoci komintery připravuje.

Uvedl jsem několik případů z mnoha tisíc, jak takto **zásluhou židovské kominterny Španělsko hyne**. Příčinu tohoto utrpení nutno hledat v komunismu a v boji jím vypovězeném Bohu, lidstvu, křesťanství, právu a spravedlnosti!

Podle knihy F. Vicenika: Zvěřstva rudých ve Španělsku

Pokračování příště.

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Řeka Morava (1)

Název země a státu Velká Morava byl zřejmě odvozen od tak zvaného hydronyma, neboli prvotního názvu řeky. Název řeky „Morava“ najdeme už ve starověkých spisech a podkladech pro sestavování map tehdy známého světa. Zmiňují se o něm také díla římských spisovatelů, jako třeba Tacita, který uvádí název řeky ve formě Marus. Toto říční jméno je pokládáno za jedno z nejstarších v Evropě vůbec. V Análech fuldských se o řece Moravě píše jako o řece Marahaha, v roce 1051 se nazývá Maraha. Na čas se kolem řeky usadili Markomané a Kvádové. Římané zde vybudovali svoje stanice. Teprve po stěhování národů sídlil na jejích březích jeden ze slovanských kmenů, který se zval Moravané.

Původní název řeky označuje vlastně vodu. Kořen slova je velmi podobný ve všech indoevropských jazycích a je tvořen základem mar. Latinsky potom mare, a tento kořen nalezneme i v českém slovu moře. U římského přírodovědce Plinia st. se můžeme setkat také s poněkud jinou variantou názvu - maro. Řeka Morava protéká celou Moravskou zemí, které dala své jméno. Od dávných dob tato krajina oplývala bohatstvím vod a ve starověku a středověku jarní záplavy změnily tuto zemi ve velice vodnatou oblast a to zvláště ve středním a dolním toku řeky Moravy, když se voda řeky vylila do krajiny. Soudí se, že i hlavní centra slavné Velkomoravské říše byla vlastně vodními pevnostmi postavenými v bažinách, a hlavními dopravními spojnici byla řeka Morava s přítoky.

Pramen řeky Moravy vyvěrá na jižním úpatí Kralického Sněžníku, na evropském rozvodí Dunaje, Odry a Labe. Pramen Moravy vytéká z vyzdéné studny do vydlabaného dřevěného koryta, odkud se volně rozlévá mezi kameny, v létě stíněnými lopuchou a kapradím, v zimě jsou kameny pokryty sněhovou perinou. Morava stéká balvanitým korytem jako horská říčka prudce dolů. Nad ránem a k podvečeru schází dolů k říčce známými chodníky lesní zvěř. Sebelepší náznak přítomnosti člověka je vyruší z napájení a jeleni či srnčí zvěř mizí v nejbližším porostu. Pod Kralickým Sněžníkem jsou hluboké a rozlehlé lesy s lesními velikány. Po celý rok statečně vzdorují víchřicím. Horní tok Moravy si hloubí koryto v tvrdé

půdě krystalických břidlic a starších vyvřelin. Objevují se zde „kamenná stáda“, která vznikla větráním sedimentních hornin. Lidská fantazie v nich nacházela podoby ovci, pasáků a psů. Podivuhodné události také připisala „Tvarožným dirám“ které byly vytvořeny ponorným ramenem horní Moravy. Řeka Morava byla vždy plná utajené síly. Dlouho si hledala cestu z hor do rovin. Dole v údolí se budovaly dřevařské pily, hromady kulatin se odvážely do továren a na stavby.

Nad Blumovem se otvírá do široka Hornomoravský úval. Řeka Morava se spojuje s prvními přítoky, Krupou a Brannou, a z dravé horské říčky se stává klidná řeka, kterou zvedne a rozběsí jenom jarní tání. Břehy řeky Moravy zpevňují staré vrby, louky ji zdobí na jaře žlutí rozkvetlých pampelišek, v létě bílými květy kopretin a modrými zvonky, na podzim fialovými ocúny. Nedaleko Zábřehu přijímá Morava vody Moravské Sázavy a u Moravičan říčku Třebůvku. Od Zábřehu začíná oblast Hané, kraje proslulého bohatou úrodou. Krajina je protkaná polními cestami, vodními strouhami, loukami a širokými lány a po obou březích řeky Moravy se rozvinula v ohromný barevný koberec, na kterém leží města, městečka a dědiny spojené silnicemi, vroubené zelení zahrád, sadů, březových hájků. Krajíně dominují vysoké štíhlé topoly, rozložitě olše a mohutné kaštiny. Lesy kolem řeky byly bohaté na zvěř i ptactvo a voda na ryby. Na řece Moravě se stavěly vodní mlýny, některé z nich se udržely až do dnešních dnů.

Starobylé město Litovel stojí opravdu na vodě, řeka Morava je svírá ve svých ramenech již několik staletí. Město Litovel, tolik spjaté s řekou, má ve svém znaku dvě stříbrné ryby, kapra a štika. Morava vtéká pod městem do lužního Dolního lesa a přibírá Oskavu, Sitku a Trusovický potok. Mezi lány polí hladina řeky zrcadlí sluneční paprsky a křídla vodních ptáků. Při vstupu do lesa její hladina potemní. S tímým proudem řeky se blížíme k bývalému hlavnímu městu markrabství moravského, k Olomouci. Toto historické město vyrostlo na soutoku Moravy a řeky Bystřice, která odděluje Nizký Jeseník od Oderských vrchů. Na území dnešní Olomouce bylo již v 9. století slovanské hradiště, jehož význam po zániku Velkomoravské říše vzrostl natolik, že když če-

Pramen řeky Moravy

ští přemyslovci okolo roku 1020 dobyli Moravu ovládanou Poláky, stala se Olomouc hlavním městem údělného knížectví. Kniže Břetislav I. zde nechal počátkem 11. století na dvou pahorcích u řeky Moravy postavit hrad. Na menším pahorku stál knížecí palác, až do konce 12. století sídló údělných Přemyslovských knížat. Na druhém pahorku bylo předhradí s kostelem Sv. Petra, u něhož bylo roku 1063 založeno biskupství. Olomoucký kníže Ota II. v roce 1078 založil klášter Hradisko, náležející nejprve benediktinům a od poloviny 12. století premonstrátům.

Začátkem 13. století se západně od předhradí rozvíjelo město s Horním a Dolním náměstím, které se po připojení Mořické osady v roce 1253 stalo jedním z nejvýznamnějších královských měst a od roku 1314 i hlavním městem Moravy. V roce 1306 zde byl při vojenském tažení do Polska zavražděn poslední vládnoucí Přemyslovec Václav III. (1289-1306) a jeho smrtí Přemyslovci vymřeli po meči.

V době vlády krále Jiřího z Poděbrad se roku 1463 v Olomouci nechal Matyáš Korvín korunovat na českého krále. V roce 1478 byl pak v Olomouci mezi Vladislavem Jagellonským a Matyášem Korvínem uzavřen smír, kterým došlo k dvojvládní v zemích koruny české, kdy Vladislav Jagellonský si

ponechal vládu nad Čechy a Matyáš Korvín nad Moravou a Slezskem.

V roce 1566 byli do města povoláni jezuité, kteří v Olomouci zakládají akademii povýšenou roku 1573 na univerzitu. Přicházeli sem studenti ze severu a východu Evropy. Po bělohorské bitvě bylo město postiženo rozsáhlými konfiskacemi a pokutami. V roce 1642 dobyli Olomouc Švédové a pobývali zde až do roku 1650. V roce 1641 byly zemské desky a zeměpanské úřady převezeny do Brna a Olomouc tak ztratila postavení hlavního města Moravy. Po třicetileté válce obnova města probíhala velmi pomalu. V 17. století jezuité v Olomouci stavěli zejména církevní stavby. Začátkem 18. století město znovu prožívá období rozkvětu. Z té doby pochází také řada krásných kašen ve městě a větší počet zajímavých měšťanských domů. V dílně olomouckého sochaře Václava Rendra vznikl také klenot moravského barokního sochařství, sloup Nejsvětější Trojice, který byl vysvěcen roku 1754 za účasti císařovny Marie Terezie. Sloup Nejsvětější Trojice v Olomouci je zapsán na Seznamu světového kulturního dědictví UNESCO. Významným byl v dějinách města rok 1777, kdy bylo Olomoucké biskupství povýšeno na arcibiskupství.

Když v roce 1848 ve Vídni vypuklo povstání, odjel císař Ferdinand V. se svým dvorem do Olomouce. V Olomouci se pak v prosinci 1848 císař vzdal trůnu ve prospěch 18 letého Františka Josefa I., který vládl pak na císařském trůnu téměř 68 let až do roku 1916. V roce 1848 se na olomoucké univerzitě projevil mezi posluchači revoluční tendence, které znepokojovaly Vídeň natolik, že v roce 1860 císař univerzitu v Olomouci zrušil. Ta byla obnovena až po II. světové válce a to v roce 1946 a znovu se stala střediskem vzdělanosti na severní Moravě. Císařským rozhodnutím ze dne 14. června 1857 zůstala v Olomouci pouze teologická fakulta, které bylo ponecháno promoční právo.

Po proudu řeky Moravy putujeme do Tovačova, kdysi sídla velkého válečníka a zemského hejtmána Ctibora Tovačovského z Cimburka, který tu na své tvrzi napsal roku 1481 proslulou „Knihu Tovačovskou“, která obsahuje soupis práv a právních zvyklostí na Moravě. Nedaleko Tovačova se řeka Morava setkává s Bečvou, která sem přitéká z Moravské brány. Po Bečvě se plavívalo dřevo z Beskyd dolů a pak po Moravě ke Kroměříži a dále k Napajedlům a Hodonínu. Dokonce někteří Valaši plavili dřevo z Beskyd po Moravě i na Slovensko až k Dunaji. Někteří z nich dojeli až do Pešti, kde na ně čekali obchodníci s dřevem.

Půvabná Kroměříž s řadou škol a zajímavých památek je nazývána hanáckými

Aténami. Původně byla Kroměříž tržní osadou, která vznikla při řece Moravě na křižovatce Jantarové a Solné cesty. Počátkem 12. století osadu koupili olomoučtí biskupové od olomouckého úředního knížete, přemyslovce Otty II. Městská práva byla Kroměříži udělena v roce 1230 biskupem Dětřichem. Král Václav IV. v roce 1411 potvrdil a rozmnožil výsady města. Za husitských válek bylo město dvakrát obsazeno husity a poté několikrát zastavováno až do roku 1500, kdy je konečně vyplatil biskup Stanislav I. Thurzo. Počátkem 16. století se Kroměříž stala postupně správním centrem biskupského hospodářství. V té době také dochází k rozsáhlé přestavbě gotického hradu v pohodlný renesanční zámek.

Karel z Lichtenštejna založil na zámku vynikající galerii, která obsahuje výtvarná díla světového významu, stal se rovněž zakladatelem cenné knihovny. Na zámku byla i stálá zámecká kapela. Když v roce 1777 bylo olomoucké biskupství povýšeno na arcibiskupství, Kroměříž se stala rezidenčním sídlem arcibiskupa.

Na návrh Františka Palackého se sešel dne 2. listopadu 1848 v Kroměříži na zámku rakouský říšský sněm, kterého se zúčastnili i představitelé českého národního života a to např. František Palacký, J. K. Tyl, K. H. Borovský a další. Do dějin diplomacie vstoupil kroměřížský zámek také v roce 1885, kdy se na zámku, konala schůzka rakouského císaře Františka Josefa I. a ruského cara Alexandra II.

K zámku v Kroměříži přiléhá Podzámecká zahrada, která svou rozlohou 64 hektarů patří k největším zámeckým zahradám u nás. Lichtenštejn nechal zříditi i proslulou Květnou zahradu. Podzámecká i Květná zahrada jsou zapsány na Seznamu světového kulturního dědictví UNESCO.

Na konci Hornomoravského úvalu přijímá Morava mimo Bečvu ještě další přítoky. Zprava nedaleko Kojetína řičky Blátu, Valovou a Hanou, pod Kroměříží Kotojedku. Zleva přitéká Moštěnká, Rusava a Dřevnice. U Napajedel vtéká Morava do Dolnomoravského úvalu sevřena na jedné straně Vizovickými vrchy, na druhé straně obloukem Chřibů, nejzápadnějším výběžkem Bílých Karpat. Ze zámku v Napajedlích, jehož podoba pochází z 18. století, vládl hrabata Rotállové.

Reka Morava na mnoha místech měnila často své koryto, rozlévala se, ničila pole i domy. Ve Spytihněvi se při záplavách zřítla do vody selská stavení i s kostelem. Teprve regulace přinesla o mnoho let později nápravu. Přes všechny pohromy získalo střední Pomoraví a s ním i Slovácko ve středověku název Zahrada Moravy a tento

název zůstal tomuto koutu Moravy dodnes.

Po proudu řeky Moravy připlouváme ke Starému Městu. Se Starým Městem jsou především spojeny hmotné památky počátků české státnosti. Území města bylo osídleno v pravěku, v době římské i po příchodu prvních Slovanů. V 8. a 9. století zde vzniká jedno z center Velké Moravy, které svou velikostí, vnitřní organizací a obranným systémem nese charakteristické znaky důležitých kulturních a správních center Velkomoravské říše, nazývané v letopisech fúlských „nevýslovnou pevností Rastislavovou“. V průběhu 9. století tu vyrostla řada zemědělských a především řemeslnických osad, jejichž centry se stalo hradisko Na Valách a sídliště Na Špitálkách a Na Dědině. V roce 1960 byla ve Starém Městě v lokalitě Na Valách vybudována národní kulturní památka – Památník Velké Moravy. Budova památníku kryje základy kamenného velkomoravského kostela, který byl vybudován v polovině 9. století na starém pohanském pohřebišti ze 7. století. Stálá expozice představuje dějiny Velkomoravské říše, jejího centra, které se nacházelo v nejbližším okolí. Památník Velké Moravy nabízí doklady o vysoké řemeslné i duchovní úrovni tehdejších Slovanů. V Památníku Velké Moravy si návštěvníci prohlédnou ukázky keramiky, zbraní, šperků, náradí, pozůstatky zděné architektury i tavicích pecí. V expozici jsou umístěny také dva čluny vydlabané z jednoho, kusu dřeva. Pochází z doby Velké Moravy a jejich stáří je přes 1100 let. Byly vyloveny v roce 1946 ze dna řeky Moravy u Kulheimových koupelek Dr. Kulheimem a jeho synovci Dr. Vlachynským a Josefem Vlachynským. Zajímavá je také skutečnost, že objevitelem velkomoravského sídliště ve Starém Městě byl Antonín Zelnitius (1876-1957), bratranec JUDr. Františka Kulheima z Uherského Hradiště. Provozní doba Památníku Velké Moravy ve Starém Městě je duben – říjen, v zimních měsících je památník uzavřen. Po Antonínu Zelnitiusovi se soustavnému výzkumu a profesionálnímu bádání velkomoravského osídlení na území celé uherskohradištské aglomerace věnoval profesor Vilém Hrubý (1912-1985). Zvláště jeho zásluhou byl v roce 1960 otevřen ve Starém Městě Památník Velké Moravy. Výzkumy pod vedením Dr. L. Galušky ve Starém Městě nadále pokračují. Významnou památkou Starého Města je římskokatolický farní kostel sv. Michala, který se nachází uprostřed hřbitova. Ve vnitřní části tohoto kostela byla objevena část základů okrouhlé velkomoravské rotundy z 9. století. – Pokračování příště.

Ing. Alena Kulheimová
Česká republika

MLADÝM

Lid měděné sekery (8)

Jak se vyrábějí boty

Dědeček Záplata dnes vzal malou Žapsku k příteli Pečkovi, aby viděla, jak se dělají boty. Žapska na to všechno byla zvědavá a těšila se, že jí dědeček nechá udělat teplé boty na zimu. Švec Pečka nejprve Žapsce pečlivě změřil nohu a potom začal s prací. Prvně udělal horní díl. Z jemné jelení kůže vyřízl dva dílce a dovedně je sešil v jakési nohavice. Dole k nim přišil jazyk, který se zasune do boty a nahoře pásek, kterým se pevně přiváží holeně k pasu, tak bude dokonale chráněná celá noha před vodou a chladem. Potom začal Pečka s výrobou samotných bot, které se nazývají na chodidla. Z pevné medvědí kůže vyřízl podrážku a k ní začal přišívat jakousi síť z lipového lýka. Měkké lýko, které se nachází pod kůrou stromu, je velmi pevné a bude dokonalou kostrou pro celé boty. Svršek bot zhotovil opět z jelení kůže a boty vystlal suchou trávou. Kůže ochrání nohy před vniknutím vody, tráva bude zase chránit před mrazem. Z měkké telecí kůže ještě udělal tkaničky, které boty pěkně stáhnou, aby držely na noze a nepadaly. Některé části bot bylo potřeba k sobě dobře přilepit, Žapska se ptala, jak to Pečka dělá a on jí prozradil, že nejlepší lepidlo je břízová míza, která když ztvrdne, drží jako kámen. Nakonec ještě Pečka celé boty dobře promazal tukem, aby byly vláčné a také nepropouštěly vodu v dešti a ve sněhu. Žapska obdivovala nádhernou práci a s radostí si odnášela domů nové boty, které ji ochrání před zimou i před sněhem.

Záplata se připravuje na cestu přes hory

Dědečka Záplatu čeká dlouhá cesta. Chce se opět vypravit na sever, kde na něj čekají lidé, aby pro ně udělal měděné sekery. Dají mu za to vzácné zelené kameny, z nichž se taví měď a také mu za jeho práci dají drahocenný jantar. Žapska po očku pozoruje dědečka, jak se připravuje na cestu. Když se obléká, vidí, že má na zádech i jiných částech těla podivné tetování. Udělal mu je zdejší šaman ostrou jehlou z kosti kozoroha a mazadlem z dřevěného uhlí. Všechny obrazce jsou složeny z čísel IIII a III, která jsou magická a mají člověka ochránit před nebezpečím. Za kolenem má dědeček vytetován křížek, který je na oslavu narození jeho syna. Je za kolenem, protože slovo pokolení je odvozeno od slova koleno. Křížek na patě je zase na počest jeho dcery Urry. Spodní oděv je jednoduchý a sestává z kusu látky zahnutého mezi nohama a visícího od pasu jako zástěry jedna vpředu a druhá vzadu. Na každou nohu přijde jedna holinka a tělo zahálí dlouhá kožená nebo kožešinová bunda. Čepice a boty z medvědí kůže dokonale ochrání hlavu i nohy před chladem. Kromě oděvu musí mít Záplata na cestu ještě další potřebné věci. Především měděnou sekeru, luk a toulec s šípy, pazourkový nůž a kbelík s rozžhaveným uhlím. Nesmí scházet ani různé maličkosti jako je provázek, křesací kamínky, vysušené houby k rozdělání ohně a hlavně batoh na nesení všech těchto věcí.

O rekonstrukci bot ledového muže se podle dochovaných nálezů pokusil Petr Hlaváček, profesor výzkumu na Baťově univerzitě ve Zlíně v České republice. Petr Jandáček z vděčnosti k tomuto expertovi jej namaloval v ilustracích své knihy jako starověkého ševce.

Ve spolupráci s Petrem Jandáčkem připravil Karel Chrobák

CZECH CHAPEL LEADER CELEBRATES 75th BIRTHDAY

Col. Alfons Lee Broz

For some it is hard to believe that Alfons Lee (Al) Broz was once a senior military leader in the United States Air Force with the rank of full colonel. He is now a retired senior citizen at age 75 living with his wife Jackie of 42 years in Falls Church, Virginia just outside Washington, DC. Al's birthday falls on July 9th which he celebrated just recently with family, friends and neighbors at St. Philip Catholic Church Activity Center. Their three children - Paul, Terry and Donna - along with their five grandchildren were present at the party.

Al has been closely associated with the Czech National Memorial Chapel of Our Lady of Hostyn in honor of St. John Nepomuk Neumann located in the nation's capital since the early 1980s. In 1985 he became its principal coordinator and has remained such until this day. As coordinator Al arranges Masses and other celebrations in the Chapel working closely with Czech priests, members of the community, and the Basilica of the National Shrine of the Immaculate Conception in which the Czech Chapel is located. For special visits, such as Bishops from the Czech Republic coming to the United States and chapel anniversary celebrations, Al has done much of the planning, coordinating and basic footwork for such activities without fanfare as is his nature in getting the job done.

I have known Al and worked with him on the Czech Chapel committee over the past twenty plus years and have come to know him as a serious, modest, and diligent person who is dedicated to action and results. His quiet reserved demeanor and modesty are deceptive because behind it all is a person of strong spiritual conviction and loyalty to God, family, country and friends. His unique achievements in his military career speak for his competency in a dangerous and challenging world such as was the cold war in which Al was deeply involved.

As for his background, Al is the son of Paul and Willie Mae Broz (both deceased) of Moravia (Nova Morava), Texas. His descendants originated in northern Moravia of the Czech Republic known as Valašsko. Al learned the Czech language in his home and later improved on it in college.

Al graduated from The University of Texas at Austin with a baccalaureate degree and was also commissioned from the ROTC as a second-lieutenant in the US Air Force. In addition to studying the Czech language, he concentrated on the Russian language in view of the special importance of it as the cold war grew in intensity. During his career he earned advanced degrees through the Air Force Air University program at Syracuse University and Boston University, specializing in the Russian language and international security and defense studies.

In the course of Al's 30-year military career he served in various assignments, to include these:

- Communications-Intelligence Officer in Japan and Korea
- Signals-Intelligence Officer in the National Security Agency in Fort Meade, Maryland
- Military Social Aide to Presidents Eisenhower and Kennedy in the White House
- Air University Professional Studies, Maxwell Air Force Base, Alabama
- Strategic Missile Combat Crew Commander on the Titan II, Little Rock Air Force Base, Arkansas
- Liaison Officer to the Soviet Commander-in-Chief of Soviet Forces in East Germany (Potsdam/Berlin)
- Director of Human Intelligence Collections in Vietnam
- Chief Special Plans Office in the Pentagon; Air Staff and Joint Staff

- Defense and Air Attache in the US Embassy, Prague, CSSR
- Director of Air Force Regional Intelligence Analysis in the Pentagon
- Commander of Air Force Special Activities Center at Fort Belvoir, Virginia
- Chief of Staff of the Air Force Intelligence Service at Fort Belvoir & Pentagon Retired

Among Colonel Broz's numerous military awards, these are included:

- Legion of Merit with Two Oak Leaf Clusters
- Bronze Star
- Meritorious Service Medal with One Oak Leaf Cluster
- Army Commendation Medal
- Korean Service Medal
- National Defense Service Medal with One Oak Leaf Cluster
- Occupational (Berlin) Medal
- Vietnam Service Medal with Three Oak Leaf Clusters
- United Nations Service Medal
- Republic of Vietnam Campaign Medal
- The White House Service Certificate and Badge

After his retirement from the military, Al engaged in a number of business pursuits but eventually returned to military oriented employment with the Computer Sciences Corporation (CSC) located in Northern Virginia. He spent over thirteen year with CSC working as a counter-terrorism and security specialist.

It is with these credentials that we should all measure our colleague when looking at his record as a successful leader. By my standards he has nothing to prove to anyone about leadership, but rather we need to admire his example as a humble patriot to his country and to his God, and to be pleased and happy that he is still capable of providing help to our Czech-American Catholic Community at age 75.

Happy Birthday, Al, and thank you for your long military service to the cause of freedom and dedication to our great nation !!

*Pokřtění ať vytrvají,
V manželství ať pokoj mají,
zemřelé vem do nebe,
prosíme, Pane, tebe!
A jubilantům? -
živijó, živijó...*

George J. Švejda, PhD

Paths of Glory and Tribulations

Before we focus on the turbulent decade of 1930's we must scrutinize once more several crucial events which occurred in Czechoslovakia during the 1920's. At first it appeared that the greatest external threat to Czechoslovak sovereignty and peaceful coexistence had been the territorial demands of Hungary which sought revisions of the Versailles Treaty. At its birth in 1918, Czechoslovakia emerged with an inherent problem of having its boundaries carved within the cluster of ambitious adjacent countries which were compelled to surrender some portions of their territory at the end of World War I to accommodate the new republic. Sharing common borders with no less than 5 resentful neighbors proved to be truly a dubious legacy that was to vex the country for years to come.

In order to strengthen its defense system, Czechoslovakia's foreign policy was designed to establish solid partnerships and even alliances with the more remote European countries which laid no territorial claims toward the "heart of Europe" squeezed by fate into the region which for many centuries served as continental battlefields, trade routes, and cultural centers. Its strategic location made the Czech lands vulnerable to foreign invasions even in modern times. Unfortunately these aforementioned alliances of mutual military assistance contained an "escape clause", a proviso, stipulating that combat support would be rendered only if another powerful European country were to back up the armed conflict taking place. Czechoslovakia signed such agreement with the Croatian, Serbian and Slovenian Kingdom (later known as Yugoslavia) as early as August of 1920. In 1921 this agreement of mutual assistance was joined by Rumania and became the "Little Entente" (Mala dohoda). In June of 1922 the Czechoslovak Republic concluded a temporary agreement with the Soviet Russia which regulated their economic and political relations. A similar treaty was signed one day later with Ukraine. In January of 1924 the initiative of the Foreign Minister Edward Benes led to the Czechoslovak - French allied agreement which guaranteed independence and sove-

reignty of the republic against the attack of Germany or Hungary. It reflected the pro-French foreign policy. This agreement was supplemented by an arbitration treaty of Locarno in October of 1925 which weakened the international prestige of Czechoslovakia. Germany guaranteed the western borders in an arbitration agreement with France and Belgium, but refused to vouch for the border immunity of Poland and Czechoslovakia, despite the fact that these two countries were the signatories of the Locarno Treaty. It was quite evident that French power was in decline after the conclusion of World War I. In 1929 France began to build a complex system of fortifications on the Franco-German border, the Maginot Line, which clearly demonstrated to the world that the French were not planning offensive warfare against Germany. However, hypothetically, it would require a resolute attack by French forces that would split the German armies into two fronts that might spare Czechoslovakia from a direct German assault. Beneš consequently stepped up his attempts to build a collective security within the League of Nations of which Czechoslovakia was a founding member. Convinced that closer relations between France and USSR would provide more security for his homeland, Beneš orchestrated a Czechoslovak-Soviet Treaty signed in May of 1935 by which the Soviets promised to come to the aid of Czechoslovakia if France did the same.

In the presidential election in May of 1934 T. G. Masaryk was elected by the members of the parliament for the fourth time, receiving 327 votes against his opponent, communist leader Klement Gotward, who obtained 38 votes while 53 ballots were returned blank. The shift in the leadership of the Republican (Agrarian) Party caused the replacement of the Prime Minister J. Malypetr by the Slovak agrarian, Milan Hodža in November of 1935. On the 14th of December of that year President T.G. Masaryk abdicated from his post. His close political ally, Edward Beneš, was elected the second president of CSR. He received 340 votes from the deputies and senators, with 24 votes going to the opposition candidate B. Ně-

mec and 76 ballots were turned in blank.

In January of 1936 President Beneš and premier Hodža tried to negotiate a plan for reciprocal economic and political cooperation, but were not successful in concluding an agreement between the two countries. In June of 1936, at the convention of the Sudeten German functionaries in Cheb, their leader, Konrad Henlein, demanded a new arrangement for the autonomy of the German citizens living in the Bohemian border territory and for their positive relationship with Nazi Germany. In March of 1937 Prime Minister Milan Hodža conferred with Austrian Chancellor Schuschnig about mutual collaboration between their states which kept encountering continuous difficulties. The 1st President of Czechoslovakia, Tomáš G. Masaryk passed away on September 14, 1937, at the age of 87. The new chairman of the Agrarian Party, Rudolf Beran, published in January of 1938 in the daily *Venkov*, an article which labeled a cooperative agreement with Germans a "dictate of the times" and suggested the admission of the Sudetendeutsche Partei and Hlinka's Slovak People's Party into the Czechoslovak government. In February of that year A.Hlinka met with the delegation of Sudeten Germans in Ružomberok to plan a united strategy. Toward the end of February the German Chancellor and Nazi leader, Adolf Hitler, labeled the protection of Germans living in CSR and Austria the lifelong interest of Germany and proclaimed his determination to "liberate 10 million Germans" living abroad. Prime Minister Hodža rejected Hitler's declaration as an interference into the internal affairs of ČSR. The annexation (Anschluss) of Austria by Nazi Germany, in March of 1938, greatly weakened the defense capability of ČSR as the German border expanded from 1,539 kilometers to 2,117. Toward the end of March a calamitous conference of Hitler, Henlein and Karl Hermann Frank took place in Berlin where Hitler directed the leaders of the SDP to keep presenting unacceptable demands to the Czechoslovak government. On April 21, 1938 Hitler and the German Wehrmacht commanders worked out the

details of the plan to attack Czechoslovakia, called Fall Grün. Three days later at the SDP conference in Karlovy Vary (Karlsbad) Henlein announced 8 specific demands of the Sudeten Germans declaring them to represent the minimal concessions to be granted by the Czechoslovak government. He also indicated that he was seeking the annexation of the requested autonomous territory to Hitler's German Reich. There was still a chance to stop the expansionist and aggressive plans of Nazi Germany if only there existed a vigorous affirmation of strength issued by an international coalition. The principal goal of France and Great Britain, however, was to avoid a war for which they were not prepared. They wanted to resolve the critical situation by satisfying Hitler's demands at the expense of the state whose security they had once guaranteed. British Lord Walter Runciman was sent on a diplomatic mission to Czechoslovakia toward the end of August to assess the situation. After consultations with his Sudeten German hosts he reached a conclusion that Czechs and Germans cannot coexist in a single state and that the western allies should offer Hitler the amputation of the border areas of Czechoslovakia and their annexation to Germany. Lord Runciman, after first conferring with Henlein, did visit Prime Minister Hodža and President Beneš. Hlinka's Slovak People's Party (Ľudová strana) presented its third plan for Slovak autonomy on August 19, only 3 days after the death of Father Andrej Hlinka by his successor Father Jozef Tiso. Several alternative compromises were presented by President Beneš and Prime Minister Hodža to the Sudeten Germans during the month of September, all of which were rejected by them. There were numerous riots and skirmishes staged by Sudetendeutschen Freikorps (Sudeten German Volunteer Corps) in border areas which fomented the volatile atmosphere. On the 19th of September the British and French government suggested to the Czech government the cession of the border territory containing more than 50 percent of the German population. The Czech government rejected

their offer the next day. On September 21 a group of deputies of the National Assembly formed an unofficial organization, named "The Committee for the Defense of the Republic". The rapid developments, however, prevented its further activities for a while.

The same day the British Ambassador Newton and the French Ambassador deLacroix presented an ultimatum to President Beneš, requesting his government to change its negative attitude and to cede the border territory to Germany. The Czech government finally gave in to pressure and expressed, albeit reluctantly, its consent to surrender Sudetenland to Germany. The news of capitulation caused many public demonstrations in Prague and other Czech cities. The government of Hodža collapsed and was replaced by the bureaucratic government led by General J. Syrový on September 22. The same day the British Prime Minister Neville Chamberlain met privately with Hitler at Bad Godesberg. Hitler was no longer satisfied with the implementation of his earlier demands but insisted that the territorial demands of Poland and Hungary be met within 3 months. The government of General Syrový declared Hitler's new demands unacceptable and ordered general mobilization of all armed forces. The Czechoslovak ambassador in London, Jan Masaryk, presented the negative answer of the Syrový's Cabinet to the British government on September 26. Hitler rejected outright a modified British plan to have the Sudetenland vacated by Czech citizens in the presence of British observers. Führer declared that if his demands are not accepted before 2:00PM on September 28, the German troops will inva-

"Archited" of the Munich Pact

de Czechoslovakia. In his formal address to the British public Neville Chamberlain stated that the Great Britain is by no circumstances bound to help Czechoslovakia, "a distant land and people of which we know nothing". The next day Chamberlain invited Benito Mussolini to act as a mediator at the conference that would deal with Hitler's demands. France also favored this course of action.

Based on the initiative of British and American diplomats and the proposal of "El Duce" Mussolini, the Conference of European superpowers convened in the German town of Munich (München) on the 29th of September 1938. After midnight on September 30th, Hitler, Chamberlain, Mussolini and Edouard Daladier (representing France) signed the infamous Munich Pact. Czechoslovakia was not invited to this disgraceful display of treachery. Upon his return to England Neville Chamberlain uttered the infamous phrase "Peace in our time!" The word "Munich" became the symbol of unwise appeasement.

Tony Jandaček

Photo on back page:
"Patria Dolorosa" (an allegory of suffering motherland wearing a crown of thorns and a necklace of Bohemian garnets which symbolize droplets of blood).

